

ΕΛΛΑΣ

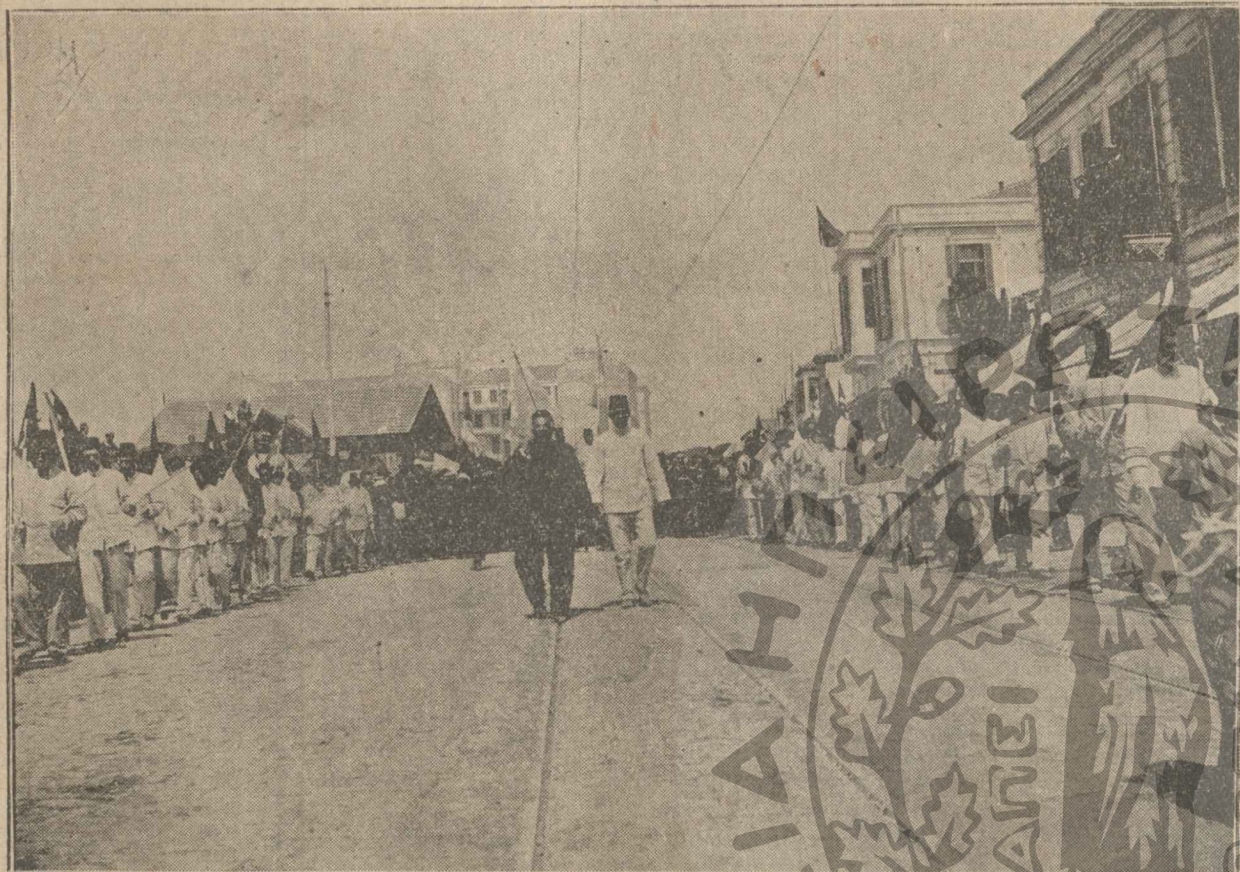
ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 38
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 31

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 15^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΝ ΤΗΝΩ.—Ἡ Λοξολογία ἐν τῇ παραλιακῇ πλατείᾳ. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν προσκυνητῶν εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς Εὐαγγελιστρίας. (Φωτογραφία τοῦ κ. Τάκη Γ. Πετρίδου ἐξ Ἀταλάντης)

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ.—Παρέλασις τῶν ἐκδρομῶν ἅμα τῇ ἀποβιβάσει των, ἡγουμένων τῶν δημαρχιακῶν ὑπαλλήλων.

(Ἑστίαση ἐπὶ τοῦ κ. Μ. Σωτηροπούλου, ἐκ Θεσσαλονίκης)

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑΙ

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα τρεῖς ἄνθρωποι ἠτοκόνθησαν διότι ἤσαν νευρασθενικοί. Οἱ δύο ἦσαν καθήγηται τῆς Γαλλικῆς, καὶ ὁ τρίτος δι-
κηγὸς καὶ δημοτικὸς σύμβουλος. Οἱ αὐτοὶ πολεμιοὶ τῆς διανοητικῆς ἐργασίας ἔβαλαν τὸν δάκτυλον εἰς τὸν κρόταφον καὶ μᾶς εἶπαν θριαμβευτικῶς:

— Τὰ βλέπετε; Δὲν τὰ εἴπαμεν ἡμεῖς, ὅτι ἡ διανοητικὴ κόπωση δόνησι ἢ στὸ φρενοκομεῖον ἢ στὸ νεκροταφεῖον;

— Ἄλλ' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἠτοκόνθησαν καὶ δύο ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἤσαν ἐπίσης νευρασθενικοί. Ὁ πρῶτος ἦτο ἐργάτης υποθηματοποιός, νεώτατος ἐργάτης τῆς φαλτσέτας καὶ τοῦ καλοσηκιδίου. Ἡ ἄλλη ἦτο μία καλὴ καὶ ἀξία ὑπε-
ρεστία, ὅλη ὑπερέστια ἐξευγενισμένη, ἔχουσα κα-
θὼν νὰ γνῶναι μόνον τὴν κυρίαν τῆς καὶ νὰ τα-
κτοποιῇ τὰ μυστικά καὶ τὰς μυστηριώδεις ἀλοι-
φάς τοῦ νιπτήρος, ἀλλὰ ὑπερέστια ἀπὸ ἐκείνας ποῦ τὰ κἀνουν ὅλα, καὶ ὅταν δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο νὰ κἀνουν, πετοῦν τὰ παπούτσια τὸν καὶ σφουγγαρίζουν τὸ στήν.

Βάζομεν λοιπὸν τώρα καὶ ἡμεῖς τὸν δάκτυλον εἰς τὸν κρόταφον καὶ ἐρωτῶμεν.

— Ἡ διανοητικὴ ἐργασία ὠδήγησε εἰς τὸ δη-
λητήριο καὶ εἰς τὸ πιστὸν τὸν υποθηματοποιὸν καὶ τὴν ὑπερέστιαν; Εἰ;

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐγίνεμεν πολλὴ νευρασθε-
νικοὶ, οἱ γινόμεθα καθ' ἡμέραν περισσότερον καὶ οἱ νομίζομεν ὅτι εἴμεθα ὅλοι καὶ ἐντελῶς.

Εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ εὑρετε ἕνα ἄνθρω-
πον, ὁ ὅποιος νὰ ἔχῃ τὴν ὁραίαν φιλοδοξίαν νὰ
καυχήσῃ διὰ τὴν ὑγίαν του. Ὑπάρχουν βέβαια
μερικοὶ, οἱ ὅποιοι θὰ σὰς βεβαιώσουν ὅτι δὲν
ἐπύρηναν ποτὲ φάρμακα. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ θὰ
σπεύσουν ἀμέσως νὰ προσέδωσαν:

— Εἰμαι τὸσον νευρικός, ποῦ εἶναι ἀδύνατον
νὰ πᾶρὼ τὸ παραικρὸν.

Καὶ οἱ νευροπαθεῖς γίνονται πλέον μετὰ τοῦ
ψύλλου τὸ πτόμημα. Ἡκούσθη ἕνας πυροβολι-
σμός καὶ ἐτινάχθη. Ἦτο φυσικὸν αὐτὸν νὰ
ἐξαφανισθῇ. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτό. Ἐτινάχθη
διότι εἰσθε νευροπαθεῖς. Ἐπέτασαν ἡ κηδεία
μίας κόρης εἰκοσὶν ἐτῶν. Θὰ εἰσθε σκληροὶ ἂν
δὲν ἐδοκίμαζατε κἀποιον λύτῃν. Καὶ ὅμως τί-
ποτε. Ἐδαρσάσατε, διότι δὲν εἶχατε πλήρη τὴν
ισορροσίαν τὸν νῆρον σας. Ἐφάγατε τὸ μεση-
μέρι δύο πιάτα μακαρόνια ἰταλικά καὶ τὸ φού-
σκιον τοῦ στομάχου σας ἔφερεν ἀναπόφευκτον
δυσθυμίαν.

— Καλέ, ποῖος σὰς εἶπε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ στο-
μάχῃ; Εἰμαι νευρασθενικός. Ῥοχνοῦται στιγμῇ
ποῦ ἔχω μᾶζας ἰδέας, δηλαδὴ ἰντὲ νοῦν.

— Ἔτσι; Καὶ ποῖος σὰς εἶπε, ὅτι εἰσθε νευ-
ρασθενικός;

— Ὁ γυιὰς. Μάλιστα, κυρία μου, ὁ γυιὰς
μου τὸ εἶπε καθαρὰ καὶ ἑστέρε.

Ἦθελα νὰ παρακαλέσω τοὺς Ἀσκληπιάδας, νὰ
τοὺς ἐξορκίσω καὶ νὰ πᾶσω στὰ πόδια τὸν ἐν
ὀνόματι τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ μὴ δίδουν τόσον
εὐκολα αὐτὴν τὴν πιστοποιήσιν τῆς νευρασθε-
νείας εἰς ἄνθρωπους, οἱ ὅποιοι τὴν υποθετικὴν
δυσθυμίαν εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὴν μεταχειρισθῶν,
ὅπως ἡμποροῦν νὰ μεταχειρισθῶν τὰ μικρὰ
παιδιά τὸν εὐράφι. Νὰ κῶνουν τὸν λαμὸν τὸν.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω, ἡ μάλλον ἀπὸ τὴν ὑπερηφά-
γειαν τοῦ νὰ λέγῃ κανεὶς ὅτι εἶναι νευρασθενικός
ἕως τὴν αὐτοκτονίαν ἢ ἀποστάσας εἶναι βέβαια
μεγάλη. Λέγομεν δὲ εἴμεθα νευρασθενικοί, διότι
τὸ ἀπατεῖ ὁ συρμός. Κατήγητος αἰσχος πλέον
νὰ μὴν εἶναι κανεὶς νευρασθενικός. Οἱ ἄνδρες
πρέπει νὰ ᾔνῃ κομρασμένοι, μιλᾶτε, σκυφοί,
ἀγέλαστοι καὶ κἀποιον κἀποιον νὰ τρέμουν τὰ χέρια
τὸν διὰ νὰ δεῖξουν ὅτι ἡ ζωὴ, ἡ πολλὴ καὶ θα-
υρῶδης καὶ ὁμηρικὴ ζωὴ, ἔφερε τ' ἀποτελέσμα-
τά της.

Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ᾔνῃ κίτρινοι, ἀναιμι-
καί, μὲ μάτια θαμνὰ καὶ κλεισμένα εἰς σκοτεινὰ
πλάσια, καὶ ὅταν ἀκούουν μίαν φωνήν, νὰ τι-
ναζώνται ὡς νὰ τὰς ἐδάγκασε φεῖδι, καὶ ν' ἀφί-
κνουν καὶ μὴν κραγνῇ διαπεραστικὴν ὡς κτύ-
πημα Καταλινικοῦ ἐγγειοδίου.

Κύριοι δότερες, ποῦ Θεοὶ! Ὅταν σὰς πα-
ρουσιάζεται κανεὶς διὰ νὰ πᾶρῃ τὸ πιστοποιη-
τὸν τῆς νευροπαθείας, στέλλετε τὸν εἰς τὸν διά-
βολον καὶ ὀλίγον μακρύτερα. Θὰ ᾔνῃ ὁ μόνος
τρόπος νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἢ εἰς
τὸ νεκροταφεῖον, ἢ τοὐλάχιστον νὰ μὴ γίνεταί
γέλοιος.

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΛΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ὅταν ἴδῃ καὶ αὐτὸς ἐλθῇσιν τὸν σὺνδου-
λόν σου ὡς καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἡλῆθρα;

ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ

Ὁ τέλειος Θεὸς ἐν τῇ ἀγάτῃ καὶ τῇ μακροθυμίᾳ
αὐτοῦ συγχωρεῖ ἡμᾶς διὰν ἁμαρτιάνομεν, καίτοι τὰ
ἁμαρτήματα ἡμῶν εἰναι ἄπειρα, ὅσκι νὰ μετανοήσω-
μεν. Ὁ τέλειος ὁμοῦς ἄνθρωπος, ὁ ἀνὴρ ἐλέους καὶ οἰ-
κτισμῶν, δὲν συγχωρεῖ τὰ ἁμαρτήματα τὸν ὁμοίον
τον, ἀν καὶ ταῦτα εἰναι ἐλάχιστα. Ἰδοὺ αἱ δύο ἀλή-
θειαι, τὰς ὁποίας ἐξέχομεν ἐκ τῆς σημερινῆς παρα-
βολῆς. Τὸ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πλήρης ἀγάτης, ἐλέους
καὶ οἰκτισμῶν, εἶναι μία ἀλήθεια τὴν ὁποίαν τὸ
Εὐαγγέλιον ἐκφέρει ἐκ τῶν Κόσμων. Πόσον δὲ χα-
ρόμενος καὶ παρηγορῶς εἶναι ἡ ἀλήθεια αὕτη! Ἐν
τῷ μέσῳ τῆς ἡλικίης διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀποπλανή-
σεως, εἰς ἣν ἐντροκομῶμεθα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θλίψεων
καὶ τῶν κινδύνων, εἰς οὓς περιπίπτομεν, ὡς αὐτοὶ
ἐλπίδος προβάλλει ἡ ἀλήθεια αὕτη, ἥτις χορηγεῖ
ἡμῖν ὅλον κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ σταθερὰν πεποι-
θησὶν ὅτι, ἐάν πιστεύωμεν εἰς τὸν Θεὸν τὸν πλήρη
αγάτης πρὸς ἡμᾶς, ἐάν δοξηθῶμεν εἰς τὴν
ἐλλογικὴν μετάνοιαν, ἐάν τέλος ἐπαυθῶμεν εἰς τὴν
ἐνδοξάν ὁδόν, τότε σωζόμεθα ἀπὸ τῆς τελείας δια-
φθορᾶς, τότε ἐκκληροῦνται ὁ θεμελιωδέστερος σκο-
πὸς τῆς θεογονίας ἡμῶν. Ποῦτε δὲ συγχωρεῖ ἡμᾶς ὁ
Θεός; Ὅταν ἀντιλαμβάνομεθα τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν
καὶ ἐκ βάθους καρδίας μετανοῶμεν δι' αὐτὰ, διὰν
λαβῶμεν δι' αὐτὰ καὶ ἀπορροισίωμεν νὰ μεταβί-
λωμεν βίον. Τότε τὴν μετάνοιαν ἀπατεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ
τῶν Χριστιανῶν, ἡ τοιαύτη δὲ μετάνοια ὁδηγεῖ τὸν
ἄνθρωπον εἰς τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἡλικιοποίησιν
αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν πρᾶται ὁ τέλειος Θεός. Ἀς ἐξετά-
σωμεν ἤδη τί ὀφείλει νὰ πρᾶτῃ ὁ τέλειος ἄνθρωπος.
Ἡ μακροθυμία καὶ ἡ ἐπιείκεια τοῦ Θεοῦ ὡς χορη-
γεῖται ὡς ὁδηγὸς καὶ ὑπογραμμὸς εἰς τὸν ἄνθρω-
πον. Τὴς εἶναι τέλειος; εἰς δὲν πταίει; εἰς δὲν ἁμαρ-
τάνει; εἰς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν συγχωρῶσιν οἱ ἄλλοι
ὅταν πταίῃ πρὸς αὐτοὺς; Πάντες ἀσπάζονται. Αὐτὸ τοῦτο
δὲ τὸ αὐτὸ ὀφείλομεν νὰ πρᾶττομεν καὶ πρὸς τοὺς
πταίνοντας πρὸς ἡμᾶς. Ἡ ἐπιείκεια ὡς νουθεσίη ἐν
τῇ καρδίᾳ ἡμῶν. Ἀς μὴ εἴμεθα ἀκριβοδοκῶντες, ἀλλὰ
μετριοὶ ἐν ταῖς ἀπειταῖς, διότι οὕτω δεικνύομεν
καὶ δικαιοσύνην καὶ εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα ψυχῆς
καὶ ἀντιλαμβάνομεν τῆς ἀτελείας ἡμῶν, ἐν τῷ ταῦτα
κρίνομεν αὐτοὺς τοὺς ἄλλους δεικνύομεν ἀγέ-
νεια καὶ σκληρότητα ψυχῆς καὶ ἔλλειψιν συναισθη-
σεως τῆς ἀτελείας ἡμῶν.

Ἀλλ' ἀρὰ γέ ποτεῖται νὰ εἶναι ἀπεριόριστος ἡ τοι-
αύτη ἐπιείκεια καὶ μακροθυμία; Οὐχί! Ἀμφοτέρω
ὡς καὶ ἡ ἀσπότησις ποτεῖται νὰ ἐνεργῶνται μετὰ
συνέσεως καὶ ἐνὸς ὁρίων, ἵνα μόνον τὸ ἐξ αὐτῶν
ἀγαθὸν γεννᾶται, ἀποφεύγηται δὲ ἡ ἐνδεχομένη
βλάβη. Ἐάν συγχωρῶμεν ἅν κακὸν γινόμενον πρὸς
ἡμᾶς, τοῦτο σημαίνει, ὅτι πέπειται τὸ κακὸν τοῦτο νὰ
ᾔνῃ, τοῦτο σημαίνει, ὅτι πέπειται τὸ κακὸν τοῦτο νὰ
ἐξαπλοῖται ἐν τῷ κόσμῳ. Πάντες λοιπὸν ἔρχομεν κα-
θῆκον νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν τιμωρίαν τοῦ κακοῦ,
διότι ἡ ἀπεριόριστος ἐπιείκεια καὶ ἀνεκτικότητα δὲν εἶναι
χριστιανικὴ! ἄλλως τε τοῦτο καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ
τοῦ ἐλέγχει τὸν Φαρισαῖον τρανὴν κατὰδεξιν.

Να μὲν ὀφείλομεν νὰ οἰκτιροῦμεν τὸν κακόν, νὰ
συγχωρῶμεν τὸν ἁμαρτήσαντα εἰς ἡμᾶς καὶ νὰ φει-
δομένη ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος ἀνταμίας, ἀλλὰ
καὶ νὰ μὴ μὴ μὴ τὴν κακίαν, νὰ ἐλέγχομεν καὶ νὰ ζη-
τῶμεν τὴν τιμωρίαν αὐτῆς καὶ νὰ ἀντιμετωπίζωμεν τὴν πο-
ταίναν καὶ τὸν νόμον νὰ ἐνεργῇ τὰ δίκαια πρὸς
τοῦτο. Ποῦτε δὲ θὰ διατηρηθῇ ἡ ἡλικία τῆς, ποῦτε θὰ
διασωθῇ τὸ πῦρος τοῦ Νόμου, ποῦτε θὰ προληφθῶσι
κακὰ ἀντιπολιτικά, ποῦτε τέλος ἡ κοινωνία θὰ βαίῃ
εἰς τὴν ἡλικιοποίησιν καὶ τὴν πύδωσιν αὐτῆς, τοῦθ
ὅσο καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Εὐαγγέλιον ἐκτελεῖ.

Πειραιεύς, 17 Αὐγούστου 1908, Κορινθία.

ΙΩΑΝ. ΠΕΤΡΟΠΕΤΣΙΩΤΗΣ

ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Ἐπανήλθεν ἐκ Ρωσσίας, ὅπου εἶχεν ἀ-
πουσιάσει ἐπὶ ἕνα μῆνα, παρὰ τῇ οἰκογε-
νείᾳ του, ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἑλλάδος» κ.
Σπυρ. Α. Ποταμιάνος.

Ἄν, ἐν τῷ μεταξύ, συνέβῃ καμία παρε-
ξήγησις, μετὰ τὴν ἀναγνώστου τινὸς καὶ τοῦ
ψύλλου, ἡ δὲν ἐδόθη ἀπάντησις εἰς μερι-
κάς ἐπιστολάς, τοῦτο προήλθεν ἐνεκα τῆς
ἀναγνώσεως ἀπουσίας τοῦ διευθυντοῦ, διὸ
ζητεῖ οὗτος συγγνώμην παρὰ τῶν τυχόν
παρπονενδόντων.

ΠΟΥ ΕΙΔΑ-ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Λένε: ποῦ εἶναι τὸ χρυσὸ
Καὶ μαγικὸ παιδί
Τῆς ἔκτακτομένης μάγισσας
Ποῦ τὴν καλοῦν Ἑλπίδα;
Στοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄσπρη,
Στὸ βάθος τῆς θαλάσσης,
Μὴ εἰς τῆς ἀγῆς τ' ἀκατάβυστον,
Στὴς νύκτας τὸ μυστήριον,
Στὴς λαγκαδιὰς καὶ εἰς τὰ βουνά,
Στὰ δάση καὶ εἰς τοὺς κάμους;

Ὁ! τὴν ἀφάνταστον θεῶν,
Τὴν ὁμογενὴ παιδικὴν
Ποῦ αἱ φωνάζοντες γινώσκον
Καὶ τὴν καλοῦν Ἑλπίδα
Ἀν ἄλλοι δὲν τὴν εἶδαν,
Ἐγὼ ὁμοῦ τὴν εἶδα!

Μὰ δὲν τὴν εἶδα εἰς τὸ βυθὸν
Τὸ μαρὸν τῆς θαλάσσης
Ὅτις εἰς τὰ καταγάλαντα
Τῶν Ὄρεων τὰ πλάγια...
Σὰν μὴ ἀπὸ τῶν ἀστέρων
Τὴν εἶδα καὶ εἰς τὴν οὐρανὴν
Στὰ μαρὰ σου τὰ μύτια.

Σπάρτη * ΝΤΙΝΟΣ ΒΕΒΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἠγγέλθη ἐκ Θήρας, ὅτι ὁ κ. Βασίλειος
Ι. Παπαδόπουλος, ἐσωτερικὸς ἰατρός τοῦ
Ὁρθολαμπεῖον Ἀθηνῶν, καὶ ἡ Δεσποινὴ
Ἀντωνία Δ. Καρὰ, τοῦ μεγαλοκρηματῶν
καὶ ἐργοστασιαρχοῦ, ἤρραβωνίσθησαν.

ΕΤΟΣ Δ' 1905-1909

NOMIKON ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΥΑΓΓ. Δ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΥ

Αιδάκτορος τῆς Νομικῆς, Δικηφόρου

21 ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 21

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΝ ΕΤΟΣ 1908-1909

Μεθοδικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐργασία
ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγγραμμάτων πᾶν-
τοτε τῶν κ. κ. καθηγνητῶν καὶ τὸν κατὰ
τὰς παραδόσεις καὶ ἐξετάσεις αὐτῶν ἐπὶ
ὁλόκληρον πενταετίαν ληφθεῖσιν ἰδιο-
γράφων σημειώσεων παρὰ τοῦ κ. Λευ-
φυντοῦ τοῦ Νομικοῦ Φροντιστηρίου.

Τμήματα τεταρτοετῶν καὶ τελειοφοί-
των [17ην Σεπτεμβρίου].

Ἱδία τάξις ἐποναλῆψεων λειτουργοῦσα
καθ' ἅπαν τὸ θέρος.

Τὸ μέγιστον δ' ἐξέγγνον, ὅπερ δύνα-
ται νὰ ἀποδείξῃ καὶ παρῶσιν τοῖς κ. κ.
σπουδασταῖς τοῦ δικαίου, μετὰ πάν-
των, ἀνεκ διακρίσεως τινος, τὸν ἐν Ἀ-
θῆναις Νομικὸν Φροντιστήριον, μόνον
τὸ ὅτι τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Εὐάγγελ.
Δ. Φιλιπποῦ ἀπὸ τετραετίας λειτουργοῦν
Νομ. Φροντιστηρίου, ὅσον ἀπορῇ
τὴν τελείαν καὶ ἁγίαν ἐπιστημονικὴν
κατάρτισιν καὶ τὴν ἐκ τῶν προτέρων
ἀσφαλῇ καὶ βεβαίαν ἐπιτυχίαν κατὰ τὰς
ἐπὶ διδασκαλίᾳ ἐξετάσεις αὐτῶν, εἶναι ὅτι
ἐπὶ ὁλόκληρον τριετίαν οὐδεὶς ἐκ τῶν
ἐν αὐτῷ φοιτητῶν οὐτε ποτὲ ἀπερ-
είφθη οὐτε καὶ προλῦτης ἐγένετο.

Ἐγγράφι καθ' ἑκάστην 10-12 καὶ
4-6 μ. μ.

21 Χαριλάου Τρικοῦπη 21

Τηλεγρ. διεύθυνσις ΦΙΛΙΠΠΟΤΗΝ-ΑΘΗΝΑΣ

Ἀριθμ. τηλεφώνου 479

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὸ τελευταῖον ὁκταήμερον ὑπῆρξε πολὺ ἐνδια-
φέρον θεατρικὸς, διότι μᾶς παρουσίασαν οὐκ
ὀλίγα πρωτότυπα θεατρικὰ ἔργα πάσης τάξεως.
Ἡ Νέα Σκηνὴ τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν
ἀνεβίβασεν τρία πρωτότυπα ἑλληνικὰ ἔργα ἐπὶ
ῥίμο στίχοις θεατρικῶν τοῦ κ. Χαλῆ (Χόρν),
τὴν «Ἠχὸς τῆς ἡμέρας» τοῦ κ. Λαδοπούλου, καὶ
«τὰ ἀπρόσπληκτα τῆς ἀπογραφῆς» κομωδίον τοῦ
κ. Λοῦκη (Κολοκοτρώνη).

Τὰ μονόπρακτα αὐτὰ ἔργα δὲν προσέδωσαν
τίποτε δυστυχῶς εἰς τὴν ἐφετεινὴν θεατρικὴν
παραγωγὴν. Τὸ πρῶτον ἰδίᾳ ποῦ ἀγρίστον καὶ
ἀγρίον πέραν τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς δὲν ἔκαμε
καθόλου καλὴν ἐντύπωσιν. Καὶ τὸ δεύτερον δὲν
ἀξίζει μνείας εὐφίμου. Ἡ ἀποτυχία τῶν δύο
τοῦτων συμπράξευσε καὶ τὴν κομωδίαν τοῦ κ.
Κολοκοτρώνη τὴν ὁρεκτὰ εὐρύ καὶ τεχνικὴν.
Τοιοῦτοτρόπος τὸν τὸν τριῶν ἡ τυχὴ συνεστασι-
σθη καὶ ἐτάρῃσαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως.

Τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν ἐπαυθῆθη
σαν τὰ «Ν. Παναθήναις», τὴν Δευτέραν ἡ
«Μαμὰ Κολυμπί», τὸ ὅρατον ἔργον τοῦ Βα-
taille ἡ καὶ μεγαλειότερα δυνατόν τις εἶπεν ἐφε-
τεινὴ ἐπιτυχία τῆς Ν. Σκηνῆς, ἀπὸ εἰναι καὶ ἡ
μόνη Comédie τῆς περιόδου αὐτῆς. Ἡ δ. Κοπο-
πούλη καὶ ὁ κ. Μυρὰ ἐπιτυχάνουν ἐξαιρετικῶς
ἐπίσης ὁ κ. Λούης. Τὴν Τρίτην «Ὁ Μπαλῆς»
καὶ τὴν Τετάρτην «ἡ Πενταγώνισσα», τὸ νῆον
ἔργον τοῦ κ. Νυβάνου, μετὰ τὴν δ. Κοποπούλην.
Περὶ τοῦτου εἰς τὸ προσεχές. Ὁ θάσος ἐτοιμά-
ζει τὴν «Ἀντὰ» πολὺ καλὴν φαντασίαν Comédie
τῶν κ. κ. Βορτσίνου καὶ Ζήνωνος.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΝΕΟΤΟΥΡΚΟΣ

Στὸν ψήλατον ἀνθυπολοχαγὸν

ΑΛΗ ΡΙΖΑ ΒΕΡΗ

Σμύρνη

Τὸν ἐγνώρισα μέσα ὅτῃν φυλακῇ!.. Στὴν φυ-
λακῇ!.. Καὶ τὸ λέγω μετὰ τὴν ἀπάθειαν καὶ ἀ-
διαφορίαν, ὅσων νὰ λέγω πόσοι τὸν ἐσώθησαν
εἰς τὸ σάλον τῆς κυρίας τῆς Μ. Ἐργαρίου ἐπὶ
φυλακῇ, ὅπως θὰ μ' ἐρρίπαν ἴσως καὶ στὸν
Βόσπορον, γὰρ νὰ ποῦν ὅσοινα πῶς ἔκαμα καὶ
ἦρα, Ἀπολογοῦμαι. Οὐτε ἐσκότωσα... οὐτε ἔ-
κλεψα, ἀλλ' οὐτε ἔκαμα καὶ τίποτε γὰρ τὸ ὅποιον
ἔδω στὴν Ἑλλάδα θὰ ἐθεωρεῖτο καλὸν νὰ μείνῃ
διὰ τὴν ὁλὴν τὴν χώραν. Ἀπλῶς καὶ μόνον... ἐ-
φυλακισθῆκα, γὰρ δὲν ἐσυνείδησα νὰ τὸ κοινῶ
ἀπὸ τὸ ἀκαμνὶ μου καὶ νὰ κᾶνω τεμενὰ μετὰ κοι-
πομένο τὸ ροῖον σ' ἕνα ἄνθρωπον. Αὐτὸς ὅμως ἔ-
βαλε κανονικὸν καρινεῖο μῆμα—λίγο ἔειπα,
λίγο ἀλάτι, καὶ ἀνήγαγε τὸ ζήτημα εἰς τὸν αἰῶ-
νον παραπονοῦν... τὸν ἔρωτα... Εἶπατε δὲ ἐκ-
τάξαι με πῶς τὴν ἀρχοντοπούλῃν τοῦ καὶ τὸ
βλέμμα μου ἦθελε νὰ διῇ καὶ πῶς ἀπ' τοῦ καρπῶ...
Ἀλλ' ἂν ὁ ἔρος φρενὴ τὰ ζεστοῦται, ἐγὼ τοῦλά-
ζιστον ἀπ' ἐναντίας τρέχω πρὸς ὅτι βλέπει τὸ
μάτι μου... Δὲν τὸ ἔκαμα οὐδ' καὶ ἂν τὸ
ἔκαμα;

Φταῖε! Ὁ Πλάστης ποῦλασε τὸ ὅλον τῆς ἀφάτης.

Τὸ μαρτυροῖ καὶ τὸ τραγικόν, ἄλλως τε...
Τὸν ἐγνώρισα λοιπὸν ἐπὶ φυλακῇ. Ζωηρός,
ἐγγλωττός, φανατικός μετὰ τὴν λογικὴν του, γλυ-
κὴς, γεμάτος ἀπὸ ἐπιχειρήματα καὶ ἀβρότητα.
Ἰσχυρότερος ἀνέστης τῶν χαλαρῶν ὁμοίων,
μετὰ τὴν ὁμοίαν ἰδιότητα τὸν κατασκευῆς, ποῦ
ἦσαν λίγ' ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ ὅλων τῶν θεσπεσιῶν...
Χαρακτηριστικὸν τὸν ἦτο, ὅτι τίποτε ἀπ' ὅσα ἦ-
ἔσθον δὲν ἀπεκρίνεν... ἀλλὰ πάντοτε ἐπρόσθετε
καὶ ποτὲ ὁποῖονδήποτε περιβάλλον ἰδεῶν δὲν θὰ
ἡμποροῦσε νὰ τὸν παρασύρῃ... Τὸν παρῶσα
μετὰ τὸν πρωτοπλάστην Ἀδὰμ, πρὶν ἀλῶναι τοῦ συ-
στήσαν τὴν Εὐά, δεδομένου ὅτι αἱ κακίαι καὶ
οἱ ἐλαττώματα εἰναι ἀποτέλεσμα τῆς πικρᾶς πει-
ρας τοῦ κόσμου ἢ, χάριν ποιολίας, ἀλλὰ συνή-
θειαι, καὶ οἱ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἦτο ἄγιος, ἀφέ-
λης, ἀθώος. Εἶχε τελειώσῃ τὴν στρατιωτικὴν σχο-
λὴν τοῦ Παγκρατίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ
ἐπολέμησεν ὡς ἀνθυπολοχαγὸς ἐπὶ ἐπαναστάσει
τῆς Ἀραβίας. Δὲν ἐπείχεμεν ν' ἀποδῶν ἀπὸ τὴν
πεινὰ ἡ νὰ τὸν πιάσουν οἱ Ἀραβες, καὶ ἔφυγε μετὰ
ἄλλους ἀξιωματικούς ἐπὶ Ἀδὰμ μετὰ δὲ Ἀλε-
ξανδρείας... κατὰ συμβούλῃς φιλῶν του... ἐπέστρε-
ψεν εἰς τὴν Τουρκίαν... Καί... νὰ τὰ λέμε θέλετε;
τὸν ἔστειλαν νὰ με εὐχῇ.

Ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα μου. Τὴν ἐπομένην θὰ
ἔβγαινα. Ἐφρόνισα κατὰ συνήθειαν νὰ γράψω με-
ρικὸς στίχους στὸν ἄστρον τοῖχον γὰρ νᾶν καὶ
περὶ τὴν ὥρα τοῦ ὁ ἄλλος ποῦ θὰ ἔλθῃ· ἐκείνησιν
νὰ παρηγορήσω τὸν καίμενον ἀνθυπολοχαγόν...

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΒΙΒΑΣΙΝ

*Απεβιβάσθην.
 Η Κωνσταντινούπολις εκείνη, ἡ ὅλη φῶς καὶ ὅλη κάλλος, τὴν ὁποίαν εἶχον ἰδῆ τὴν πρῶταν ἀπὸ τοῦ ἀεροπλοίου, ἐξερπύσθη, καὶ παρῆστο πρὸ ἑμοῦ μία πόλις τερατώδης, διασκορπισμένη ἀτάκτως εἰς ἀτελεύτητους ἀνηφόρους καὶ κατηφόρους λόφους καὶ κοιλάδας, λαβύρινθος μυρμηκίων ἀνθρωπίνων. νεκροταφείων, ἐρετίων, ἐρημιῶν κινεῶν πρωτοφανῆς πολιτισμοῦ καὶ βαρβαρότητας, παριστῶν εἰκόνα ὧν τὸν πόλεον τὸν κοσμοῦ, καὶ συνάπτει ἐν αὐτῇ ὅλας τὰς ὕψεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Μεγάλῃς πόλεως δὲν ἔχει παρὰ μόνον τὸν σκελετὸν, ὅστις καὶ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ὀλίγων λιθίνων οἰκοδομῶν, τὸ δ' ἐπίλοιπον μέρος εἶνε ἀπέραντος σωρὸς παραπηγμάτων, ἀσαιτικὸν κατασκήνωμα ἀτελεύτητον, ἐν ᾧ μυρμηκοβατεῖ λαὸς οὐδέποτε ἀριθμηθεῖς, ἀνθρώποι πάσης φυλῆς καὶ θρησκείας. Εἶνε μεγάλη πόλις εὐδυσκορμένη ἐν τῷ μετασχηματισθῆαι, συσταμένη ἐκ πόλεων παλαιῶν, αἰτίνας ἀποβάλλοντι τὰ σπάρτανα τὴν καὶ ἐκ πόλεων νέων, χθρὲς ἐπὶ ἀνεγερθεῖσιν καὶ ἄλλων πόλεων ἀνεγειρομένων ἀκόμη. Ὅλα εἶνε ἄνω κάτω. Ἀπανταχοῦ φαίνονται τὴν ἔξη ἐργασίας γυναικείας ὅρη διατριπτημένα, λοφοὶ πελεκημένοι, πρῶσται κατηρδαφισμένα, μεγάλοι δρομοὶ σχεδιαζόμενοι ἀπέραντος σωρὸς ἐρεπίων καὶ λειψάνων πυρκαϊῶν διασκορπισμένων ἐπὶ ἐδάφους ἀδιακόπως βασανιζομένου ἀπὸ τὴν χειρὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπανταχοῦ βλέπεις τὴν ἀτάξιν, τὴν σὺγχυσιν ἀτόφους διαλειπώσεων, τὸσας ἀλεσπαλλήλους θέας, πάντοτε ἀπροσδοκίτους καὶ πάντοτε παραδόξους, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἰλιγγήσῃς. Ἀκόλουθε δὸν τινὰ μεγάλην, τὴν ἀκόλουθεῖς μέχρι τέλους, καὶ εἶκε ἀπαντὰς ἐξαιφνης κορυφὴν ἐξέρχουσαν ἀπὸ τὸ θεάτρον καὶ φθάνει εὐρίσκειαι ἀμέσως ἐν τῷ μέσῳ τάφων φθάνει εἰς τὴν κορυφὴν λόφου τινός, καὶ εἶκε βλέπεις ἄλλως ὑπὸ τοῦς πόδας σου καὶ ἄλλην πόλιν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι λόφου τὸ πρῶτον, ὅπου διπλήθες πρὸ ὀλίγου, στρέφεται ἔπειτα κατὰ τὴν καὶ τὸ βλέπεις εἰς τὸν πυθμένα βαθείας κοιλάδος καὶ ἐν τῷ μέσῳ δένδρον περικρίπτει οἰκίαν τινά, ἰδοὺ εἰς λιμνὴν κατεβαίνει δὸν τινά, ὕψαινε, πόλις! εὐρίσκειαι διὰ μιᾶς ἐντὸς παραγωγὸς ὅρου, ὅπου δὲν ὀδὸν ἄλλο βλέπεις παρὰ τὸν ὅρου. Αἱ πόλεις ἀναγνύονται, ἀποκρύπτονται καὶ ἀναπαύονται ἀκαταστάτως ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς σου, ὑπὸ τοῦς πόδας σου, παρὰ τοῦ ὅρους σου, ἐγγὺς καὶ μακρὰν, ἡλιοφειγείς, ἐσχαίοντες, μεταξὺ ἄλλων, ἐπὶ τὸν ὕδατον. Προχωρεῖς ἐν βῆμα, καὶ βλέπεις πανόραμα ἀπειρον, ὁπισθοφύγει ἐν βῆμα, καὶ δὲν βλέπεις πλέον τίποτε ἀνεγείρεις τὴν κεφαλὴν, ἴλια αἰχμηροὶ κορυφαὶ μινωιδῶν κατεβαίνει μίαν πυθμίνην, ἐξαφανίζονται καὶ αἱ χιλιαί. Αἱ ὁδοί, ἀπειρος δικτυοειδής, ἐρπονται ἐλικοειδῶς μεταξὺ τῶν λόφων, ἀνέχονται ὑπὲρ τὰ ἀναχώματα, ἐνρίζονται τοῖς κορυμνοῖς, διαβαίνουσιν ὑπὸ τὰ ὕδατα γογγύει, μεταβάλλονται εἰς στενοπούς, καταβαίνουσιν εἰς κλίμακας διὰ μέσου πεδίων χλοερῶν, βράχων, ἐρετίων, ὁμίων. Ἐκ διαλειμμάτων ἡ μεγάλη πόλις στοματᾷ ὡς διὰ ν' ἀνσπνέσῃ ἐν μέσῳ ἐρημίας ἐξοχικῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχίζει

ἐκ νέου πυκνότερα, ἀνθρωπότερα, φαιδρότερα. Ἐδῶ ἐξομαλίζεται, εἶκε ἀναγοιχῆται, παρέκει καταρηννίζεται, διασκορπίζεται, καὶ μετὰ ταῦτα σπεύδει ἐκ νέου. Ἄλλου καπνίζει καὶ ἡχεῖ, ἄλλου κοιμάται εἰς τοῦτο, τὸ μέρος εἶνε ὅλη ἐρυθρά, εἰς ἐκεῖνο εἶνε κατάλευκος, εἰς τρίτον τι ἐπικρατεῖ τὸ χρυσοειδὲς χροῖμα, καὶ τὸ τέταρτον παρουσιάζεται ὡς ἀνδοσταλίστων ὁρῶν. Ἡ κοινή πόλις, ἡ κόμη, ἡ ἐξοχή, ὁ κήπος, ὁ λιμνὴ, ἡ ἐρημίας, ἡ ἀγορά, ἡ νεκρόπολις, ἐναλλάσσονται ἀτελεύτητως, ἀνυψομένη ὑπὲρ ἄλληλα βαθμίδων οὕτως, ὥστε ἐκ τινὸν ὑψομῶν δύνασαι νὰ περιλάβῃς ἐπὶ μιᾶς καὶ μόνῃς κλίτης δι' ἐνὸς σου βλέμματός τις τὰς ποικιλίας ὁλοκλήρου ἐπαρχίας. Ἀπανταχοῦ ἀνιχνεύονται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ὕδατον ἀπειράριθμα παρὰδοξα διαγράμματα, τόσον πυκνά, μετὰ τοσαύτης μανίας καταδουρατισμένα καὶ κατατριπτημένα, ἕνεκα τῆς θαυμαστῆς ποικιλίας τῶν ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν, ὥστε συγχέονται ὅλως ἐνώπιόν τινος οφθαλμοῦ σου, ὡς ἐάν ὑπέρεινον ἀδιαλείπτως καὶ συνδιεπλέκοντο πρὸς ἄλληλα. Ἐκ τοῦ μέσου οὐδαμῶς τοιαύτων ἀνυψοῦται τὸ εὐρωπαϊκὸν μέγαρον ὅπως τὸ ἡλιακὸν ὁ δόλος ὅπως τὸν δόλου αἱ ἐπὶ τῆς τοῦ τεύχους αἱ σινικαὶ στέγαι τὸν κισσικὸν ὑπὲρ τὰ ἀετώματα τῶν θεάτρων οἱ δικτυοὶ ἐξέονται τῶν χαρμῶν ἀπέναντι τὸν μεγάλων θεοφροκτικῶν παραθύρων μανουσίαι καθάρθρα καταντικρὺ ἡλιακῶν κυκλωτῶν στρογγύλων Παναγίας κἀνωθεν ἀνιχνεύονται οἱ τῶν ἐντὸς τῶν αὐλῶν καὶ μεταξὺ τῶν καλυβῶν οἱ πύργοι. Τὰ τζαμιά, αἱ συναγωγαί, αἱ ἐλληνικαὶ ἐκκλησίαι, αἱ καθολικαί, αἱ ἀρμενικαὶ ἀλλεπάλληλοι, ὡς ἐάν ἐμελλεν ἡ μία νὰ υπερβάλῃ τὴν ἄλλην, καὶ εἰς ὅλα τὰ διάκενα μέρη κυκλίσουσι, περικαί ἀμφιλαρεῖς, σινκαὶ καὶ πλάτανοι ἐκτείνουσιν τοὺς κλάδους ὑπεράνω τῶν στεγῶν. Ἀρχιτεκτονικῆς, ἀπειρογάρτοις εὐκαμπέως, ὑποβριθῆναι τὰς ἀπειρους ιδιοτροπίας τοῦ εἰδάρους, ἀποσχεδιάζοντα οἰκίας ἄλλας γωνιώδεις εἰς σχήμα πύργων τριγωνοειδῶν, καὶ ἄλλας εἰς σχήμα κύβων ἡ ἀνιστρομαμμένας, καὶ περιβάλλοντα αὐτὰς με ἰσχυράματα, με στυλώματα καὶ με τάρρους ἀσσοσφρημένους δι' ἀπάσας φέρων μύθων, ὡς ὅπως κατακορυμνωμένους ἐκ τῆς γῆς. Εἰς καθεὶς ἐκατὸν βήματα μεταβάλλονται τὰ πάντα. Ἐδῶ εὐρίσκειαι εἰς ὁδὸν προσεστίου Μουσουλμανικοῦ στέγης, καὶ εἶχε ἐνώπιόν σου κόμην ἀσαιτικὴν στέγης τάνταλιν, καὶ εἶχε συνοικίαν ἐλληνικὴν στέγης ἀκόμη, βλέπεις πρῶσται τινος τραπεζοῦντον. Ἐκ τῆς γλώσσης, ἐκ τῶν προσφώνων, ἐκ τῆς ὁμιλίας τῶν οἰκίων ἐννοεῖς δι' ἐπιπλοῆς μεταβολῆς γωνία γαλλικαί, ἔξη ἰταλικαί, ποικιλοχρῶνα ἀγγλικαί, καὶ ἐγκεντρούματα ρωσσικὰ. Ἐπὶ τῆς ἀπέναντον ὁριζῆς τῆς πόλεως παρίσταται, διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῶν χρωμάτων, ἡ μεγάλη πόλις, ἡτεῖς ὑπάρχει μετὰ τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας ἡτεῖς ἀνακτῆς, καὶ τῆς ἰσλαμικῆς ἡτεῖς ἀποσπίζεται διὰ τὸν παραλειπομένον αὐτῇ δύναμιον τὴν ἰερὰν γῆν. Ἡ Σταμπούλ, ὅλη ποτὲ τουρκικὴ, προσβάλλεται ἀπανταχοῦ ὑπὸ χριστιανικῶν συνοικίων, αἰτίνας περικυρτωμένη αὐτὴν βραδέως ἀπὸ

τῶν παρὰ τὸν Χρυσὸν Κέρατος καὶ τῆς Προποντιδῆς. Ἀλλὰ ὅθεν ὅμως ἡ κατὰ τῆς προβαίνει μανιώδης αἱ ἐκκλησίαι, τὰ μέγαρα, τὰ νοσοκομεῖα, οἱ δημόσιοι κήποι, οἱ τεχνίται καὶ τὰ σχολαῖα διασπορῶνται τὰς μουσουλμανικὰς συνοικίας, ὑπερβάλλουσι τὰ νεκροταφεία, προχωροῦσιν ἀπὸ λόφου εἰς λόφον καὶ διαγράφουσιν ἡδὴ ἀορίστως ἐπὶ τοῦ πολυστρόφου ἐδάφους τὸ σχῆμα μεγάλης πόλεως, ἡτεῖς μίαν ἡμέραν θέλει καλῶς τὰ παρὰ τὸν Χρυσὸν Κέρατος, ἄλλ' ἀπὸ τῶν γενικῶν τούτων σκέψεων εἰς ἐκείνην εἰς στρατὸν ρυθμὸν μανουσίαν, ἐν κερφεῖν τοιαύτων, ἐν παύσῃ, μίαν βόρρει, ἐν ὁδοῖς ἀπὸ τῆς ἐκείνης ἐκείνης ἀναγκάσει νὰ μεταβάλλῃς δεκάκις τὸ βῆμα σου νὰ καταβαίνῃς, ν' ἀναβαίνῃς, νὰ τρέχῃς πηδηκτὰ τὸν κλίμακα τὸν ἀνθρώπου, νὰ κῶνεται εἰς τὸν δρόμον, νὰ ὑπερβῇς μινεῖα προσκομιμάτων, ἀνοίγων δρόμον ἐδῶ διὰ τὸν πλῆθυν, ἐκεῖ διὰ τὸν θάμνον, παρέκει διὰ τὸν κορυμνωμένον ρυθμὸν, τόρα μὲν κρατῶν τὴν αὐτὴν σου, μετ' οὐ πολὺ δ' ἀναπνεύων αἶφρα μυροβόλον. Ἀπὸ τοῦ ἀπλῆτος φωτός τοῦ ποθεῖσαι ἀνοικτῆς, ὁπότεν βλέπεις τὸν Βόσπορον, τὴν Ἀσίαν, καὶ οὐρανὸν ἀπέραντον ἐμπροστίαις μετ' ὀλίγα βήματα εἰς τὸν ἀπέναντον κόρυ τὸν δίκτυον ὅλον στενωπὸν ἐρπονσάν ἐν μέσῳ οἰκίων ἐτοιμορροῦν, καὶ σκεπαζομένων ἀπὸ λιθάρια, ὡς ἡ κοίτη ρυάκος ἀπὸ τῆς ἀποσπασθῆς καὶ σκιερᾶς βλαστήσεως εἰς στρόβιλον νοτιορην τὸν πνιγρὸν αἰωροῦμενον ἐκ τῆς γῆς ἀπὸ σταυροδρομίων, πλήθων τῶν ὁδῶν καὶ χρωμάτων, εἰς παρὰδοξα νεκροσμία, ὅπου οὐδέποτε ἡκούσθη φωνὴ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς θεοσεπείας Ἀνατολῆς τῶν ὁρίων μου εἰς μίαν ἄλλην Ἀνατολὴν, πένθητον, οὐπαρῶν, γηραιῶν, ὑπερβύλλουσαν πᾶν ὅτι δύναται νὰ πλῶσῃ ἢ πλέον ὅπως φαντασία. Ἀπὸ δὲ κίψης ἕνα γυρὸν ὀλίγον ὁρῶν, δὲν γνωρίζεις πλέον ποῦ εὐρίσκειαι ἡ κεφαλὴ σου. Ἐάν δὲ τις σ' ἠρώτα τότε ἀποσποδοκίτως τὴν πράγμα εἶνε ἡ Κωνσταντινούπολις, δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ ἄλλως εἰμὴ ἐπιθέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸν μετωπὸν, διὰ νὰ κατευνάσῃ τὴν τριφυλίαν τῶν ἰδῶν. Ἡ Κωνσταντινούπολις εἶνε Βαυβυλωνία, κόσμος ὅλος, χλός. Εἶνε ὅρασι! Θαυμασία. Εἶνε ἀσχυρῶς; Φρικώδης. Σὰς ἀρέσκει; Μέχρι μέθης. Θὰ διαμένεις ἐν αὐτῇ; Τίς οἶδε; Τίς δύναται νὰ εἰπῇ τί θὰ ἦτον ἐπάνω ἄλλου τινός πλανήτου. Ἐπιστρέφεις οὐκαδὲ πλήρης θαυμασμοῦ καὶ πλήρης ἀπογοιχέσεως, πλήρης γοητείας καὶ πλήρης ἀνδρείας, ἐκθαμβος καὶ ἐμβροδόντης, πᾶσαν τοιαύτην συγχύσιν ἰδεῶν, ὥστε νομίζεις καὶ κινδυνεύεις νὰ σοι ἐπιβῇ συμφορῆσις αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ βαθμίδων καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ἐξαις αὐτὴ κατευνάσεται καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀποκόμωρον βαθυτάτην καὶ εἰς ἀνίαν καὶ θλίψιν μέχρι θανάτου. Ὁ διερχόμενος μετὰ τάχους τοιαῦτα ἐπὶ αἰσθημάτων ἐαυτοῦ γρησάναται.

ΕΛΜΟΝΑΟΣ ΔΕ ΑΜΙΤΣΗ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΚΟΠΠΕ

*Ώσον, καρδιά μου, μὴ φορὰ Ῥωμαῖκὸν παλῆτι, Ἄπο γρανίτες διαλέξεις, μόδαμα δουλειμένα. Μὰ ἦλθον τὰ πάθη, σὺν φυλῇ βαρβαρικῇ, σπὺν ἑλκράται Φωτιά κ' ἀζίνα, χαλασμοὶ σὲ χροῖα ἀφροισμένα.
 *Ῥωσία τότε κ' ἐρμαῖ! καμιά φωνὴ διαβάρη! Μόνον κορμὶ καὶ ὄγκοντες ἰ χροῖς λουλούδι ἕνα. Κάμπους καὶ ὁρμῶντες κούφισαν τ' ἀγκάδια καὶ οἱ βράντι.
 Καὶ σκόρπια μόδαμα παντοῦ θὲ νῆβλετες οσαμμένα.
 Νύχτες περνοῦσαν ἄνιστες κ' ἀνίλμα μισομύρια! Καὶ σὲ χαλασμά μου ἑμπερὸς με στανωμένα χροῖα
 *Ἐσοῦσα χροῖα μοναχὸς, βαριά τ' ὅαν τὸ μολέβι.
 Μὰ τέλος ἀποβάλες, ἀγὴρ σὺν τῆς αὐγῆς τῇ δρόσῳ! Καὶ τὸν γλῶσσὸν μὰς ἔρωτα, ἰὸν δὸς, γὰ νὰ σπυρῶσω, Ἀπὸ τὴν σνιγίμα παλατιοῦ χρεῖζο μικρὸ καλέβι.

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΟΝ

*Απὸ τὸν κόσμο τὸν παλῆτ ποῦ μέρα μου ἐθάφτη, Χροῖς ἐλπίδα ποῦ ποτὲ θὰ ἐναρξῇ παλῆ, Κᾶν καὶ νὰ μὴ ἀπομίμω, νομίζω, σὺν προσβάλλη Μαροσσά μου ἡ εἰκόνα σου, σὺν καὶ νὰ ἐθάφτη.
 Σβροῦνται οἱ σου οἱ πόθοι μου, ἡ ὄψις μου χλωμαίνει.
 Δὲν εἶμαι περὶ ὁ ἀνθρώπος ποῦ θέλει ἡ ὑπαρξὴ σου Σὲ γυναικεῖα ἀγαπᾶ αἰώνια νὰ διαβάρη, Καὶ σὲ στρογιόλια ἐρωτικά νὰ ὀρθῇ ἡ ζωὴ σου.
 Μαροσσά σου δὲν δ' ἀπώλωσα ἐνὸς τῆς ἡδονῆς τοῦ ἰδίου.
 Γὰ τὴν στιγμὴν θεὰ νὰ δώσουν ἄλλαις βολακοῦ, Κᾶν μεγάλο ἡ ἀγάπη μου θὰ ζήταρε γὰ σὶνα.
 Τὸ σῶμα σου μόδαμα ἔξαρτα διόλοκο νὰ γίνη! Ἡ ἐμμορφία σου ἀνδραγαθία, ἀδύνατη νὰ μείνῃ! Καὶ σὺ παρθενα αἰώνια, αἰώνια παρθένα!
 ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΖΗΝΩΝ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Ἔνεκα τῆς ἀπουσίας τοῦ κ. Ποταμιάνου ἀνεβλήθη ἡ δημοσέυσεις τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ δημοψηφίσματος περὶ ἐκλογῆς τοῦ καλλιτέχνου νέου ἐν Χαλκίδι. Γενομένης σήμερον διαλογῆς τῶν σταλέντων ψηφοδελτίων, ἐπέτυχον πρῶτος ὁ κ. **Χαράλαμπος Π. Μανωλόπουλος**, φοιτητῆς τῆς Νομικῆς, λαβὼν 68 ψήφους, καὶ **δεύτερος** ὁ κ. **Γεώργιος Ι. Οἰκονομίδης**, καλλιτέχνης, λαβὼν 25 ψήφους.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ὁ παρὸς Κρατίνος ἦρπας τὴν ὁμίαν κόμην τῶν Συνακτοῦν Μυρμηνῶν, ὡς νὰ γνωρίζῃ, δι' αὐτὴν εἶναι ὁμιᾶν τοῦ λαοῦ τοῦ φανεροῦς τὸν ἰδῶν τὸν πατέρα εἰς τὸ Στάδιον τῆς Ὀλυμπίας. Ἡ Μυρμηνὴ εὐδοκίμει, ἐπὶ τινὰ χρόνον εἶχε ἄδηναι, ἐκταλεῖται τὴν πόλιν καὶ ἠρῆνε εἰς τὸν Κρατίνον τὸ βαρὺ τῆς ἐγείτης τῆς. Ἡ κοινὴ ἀπολλῶν τρία εἶπ. Ὁ Κρατίνος μεταβίβει μὲν ἄλλως ἀδελφῆς εἰς Ὀλυμπίαν, ὡς ἀγωνιστῆς εἰς τὴν ἀγῆνην καὶ ἐκδορῆν τὸν φόνον τοῦ πατρὸς τοῦ, σπαρμένῃ εἰς τὴν Κορινθίαν. Ἐκεί συγκατεῖ τὸν ἄλλου διδόν Ἄντιον, τὸν μεσολαβῶντα εἰς τὸν ἑαυτοῦ τοῦ μετὰ τῆς Μυρμηνῆς. Ὁ Ἄντιος τοῦ ἀρῶνται ἀνιχνεύει παλαιὰς. Καὶ ἐν ὁ Κρατίνος διασχίζει σιωπηλῶς καὶ σκεπτικῶς τὰς ὁδοὺς τῆς Κορινθίας, ἀπὸ μίαν φωνὴν γυναικῆς, γλῆσαι ὡς καλῶνται, νὰ τοῦ λέγῃ:
 —Εἶνε... εἰς τὴν Κορινθίαν δὲν μελαγχολοῦν οἱ ὥραι οἱ ἀνδρες.

(Ἡ συνέχεια)

ΜΙΑ ΚΟΡΙΝΘΙΑ

Ἐταράχθη, ὡς φῶς τὸ βλέμμα καὶ εὐρέθη ἀπέναντι νεαρὰς γυναικῆς, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἡλκιστοῦσε ἀπὸ καλλόνων καὶ τὰ μάτια ἀπὸ ἔρωτος. Θεραπεινίδης ἀβραὶ τὴν ἡκολούθουν καὶ ὑπερβύλλων περιμένοντα τὴν ἀπάντησιν τοῦ:
 —Ὁραία Κορινθία, τῆς εἶπεν ὁ Κρατίνος, προσεβῆναι νὰ μετὰ τὴν, ἡ πατρὶς σου δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ θεραπεινὴ τοὺς βαθεῖς πόνους τῆς ψυχῆς.
 Ἡ Κορινθία ἐξερπύσθη εἰς ἀργυροῦσιν γέλωτα.
 —Ἰδοὺ εἰς ἐμὴν τέλει. Μόλις σὲ εἶδα, εἶπα πρὸς τὰς γυναικῆς μου: Ἰδοὺ ἕνας ὥρατος Ἐρμῆς, ὁ ὁποῖος βέβαια πηγαίνει εἰς τὴν Ὀλυμπίαν. Μὰ τοὺς θεοὺς, εἶνε ἕνας. Τώρα μὲ τοὺς λόγους σου ἐπέστη, διότι δὲν ἦτο ἕνας, ἀλλ' ἐγὼ εἶπα ὅτι ἡ Κορινθία εἶνε τὸ ἀλκύντονον Ἰατρὸν τὸν παθόν τῆς ψυχῆς, ὅπως τὸ Ἀσκληπιεῖον τῆς Ἐπιδαύρου τὸν σῶματός. —Ἐγὼ ἄδικον, εἶνε.
 —Δὲν ἐγνώρισα ἀκόμη τὴν ὁμίαν πατρίδα σου, γνωρίζεις ὅμως εἰς ὑπάρχον νόστον, τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ θεραπεινὴ τὸ ἰατρικὸν τῆς.
 —Ὁ ἕνας εἶνε τοῦ μὲν πρὸς καὶ ἐμὴν μετὰ πολλὴν ἀνεργασίαν διὰ τὴν Κορινθίαν, εἶπεν ἡ ὥρατι στραφέντῃ πρὸς τὰς θεραπεινίδας τῆς. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, αἰσθητοῦ τὴν ἐρεῖν νὰ τοῦ μετὰδῶν τὰς ἰδῆς.
 Κατόπιν δὲ στραφείας πάλιν πρὸς τὸν Κρατίνον, τὸν ἠρώτησε:
 —Ποῖα εἶνε ἡ πατρὶς σου, ὥρατα τῶν ζῶντων ὄλων, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα, καὶ ποῖοι οἱ γονεῖς, οἱ ὅποιοι σὺ ἐδῶκα τὴν ζωὴν;
 —Ἐγὼ νῆμην εἰς τὴν Ἐπιδαύρῳ, τὴν μητέρα γενεῖναι ἀνδρῶν, καὶ ἔξωρα μὲχρι τοῦδε εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, τὴν μητέρα τοῦ καλοῦ καὶ τῆς σοφίας.
 —Περιμένω, εἶνε, νὰ τελειώσῃς δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη οὐτὸ τὸ γένος, οὐτὲ τὸ ὄνομα σου.
 —Ὀνομάζωμαι Κρατίνος διὰ τοῦτο γονεῖς μου μὴ μ' ἐρωτῇς ἀκόμη. Ὅταν θὰ λήξουν οἱ ἀγῶνες τῆς Ὀλυμπίας, ἴσως ἀκούσῃς τὸ γένος μου.
 Ἡ Κορινθία ἐκῆψε τὴν κεφαλὴν, στενοχωρηθεῖσα ὀλίγον, διότι ἐνόησεν ὅτι ἐφερε τὸν νέον εἰς δυσχερὴ θέσιν.
 —Δὲν ἀποκρύπτω τὸ γένος μου, ὥρατι, διὰ νὰ ἀποφύγω, ὡς ὑποπτεύουσι, κανὲν στήμιν οἰκογενεῖαν, διότι τὸ γένος μου εἶνε ἐνδοξόν, ἡ δὲ δόξα τοῦ πατρὸς μου θὰ εἶνε γνωστὴ καὶ εἰς σὲ ἀκόμη, ἀπὸ τὴν γνωρίσει ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ἄλλοι λόγοι μοῦ κλειῶν τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ παρόντος, αὐτοὶ δὲ οἱ λόγοι μοῦ ἔχουν ἀποκαλεῖσαι εἰς τὴν χεῖρα.
 Ἄλλ' εἶνε βλαστήρια κατὰ τῆς Κορινθίας νὰ διελθῇ ἕνος δι' αὐτῆς, καὶ νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὀψιν τοῦ. Θὰ μοῦ ἀρνῶνθῃς, ἀν σοὺ ζήτησω, μίαν χάριν;
 —Οἱ εὐγενεῖς δὲν ἀρνούνται εἰς τὰς γυναικας.
 —Θὰ ζήτησῃς νὰ σὲ ξενίσω εἰς τὸν οἶκόν μου, ἀν δὲν ἔχῃς ποῦ καλλιτέρεα ν' ἀναπαύσῃς;
 —Ἄλλ' ἐνὸς ἡμέρας τὸ ὄνομα μου, σὺ δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη τὸ ἰδῶν σου.
 —Τὸ ἰδῶν μου γένος δὲν ἔχει καμμίαν σχέσηιν πρὸς τὴν δόξαν. Ἡ μητέρα μου ὑπῆρχε δούλη, ἀλλ' ὥρατι. Ὁ κύριός της ἀπὸ συμπαιδείας πρὸς τὸ καλὸν τῆς τῆς ἐχέρους τὴν ἀλευθερίαν. Ἐγὼ ἐγεννήθην ἀλευθερά, καὶ ὅταν ἐμεγάλωσα, ἤκουα πολλοὺς νὰ μοῦ λέγουν ὅτι εἶμαι ὥρατι. Δὲν τὸ ἐπίστασθαι παρὰ ὅταν εἶδα ἀνδρας πλουσίους καὶ μεγάλους νὰ ζήσουν τὴν συνανταστροφὴν μου καὶ νὰ πληρώνουν ἀδρῶς τὰ φιλήματά μου. Ὁ ταπεινὸς μου οὐκ αἰσῶς

μεταβλήθη εἰς μαρμαρίνον μέγαρον, καὶ αἱ ἀποθῆκαι μοῦ στεναχθῶν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν προμηθειῶν. Τώρα ἔχω χρήματα, κτήνη καὶ θαυμαστάς. Ἐπὶ λησὰ τὸν ἔρωτά μου δὲν ἤδυνῃν ἀκριβὰ καὶ ὅσον ἡμῖν ἔσονται εὐδυνεῖσθαι. Ἐσυνεβλεψα νὰ βλέπω τοὺς ἀνδρας ταπεινοὺς ἐνώπιόν μου, προσφέροντας χρυσὸν καὶ ἀγοράζοντας ἐνίοτε μίαν νύκτα ὑποπῶν ἀντὶ ἐνὸς τάλαντος. Ἡ λατρεία τὸν, ἐν τούτοις, δὲν μὲ ἀφίχει μὲχρι τοῦδε ν' ἀπολαύσω καὶ ἐγὼ τὴν ζωὴν, ὅπως τὴν ἐπέθου...
 Διέκοθεν ὀλίγον καὶ στραφείας πρὸς τὰς θεραπεινίδας τῆς, τὰς διέταξε ν' ἀπομακρυνθῶν.
 Ἡ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΙΣ
 Μόλις ἔμεινε μόνῃ μετὰ τοῦ Κρατίνου ἐξηκολούθησεν:
 —Ὁ πόθος μου ἦτο νὰ εἶρω ἕνα ἄνδρα ὥρατον, ἀλλ' ὑπερῆφρον, ὁ ὅποιος νὰ μὴ γονατίζῃ ἐνώπιόν μου ἀπὸ τῆς πρώτης συναντήσεως. Μέχρι τοῦδε λοιπὸν δὲν τὸ κατώρθωσα. Σήμερον, διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου, συναντῶ ἄνδρα διαφορετικὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐντρέπομαι νὰ τὸ ὁμολογῶ καὶ ἐμὸς εἶνε ἀλθίης. Αἰσθητοῦμαι ὅτι εὐρήκα τὸν νικητὴν μου.
 Διέκοθεν ὀλίγον καὶ στραφείας πρὸς τὰς θεραπεινίδας τῆς, τὰς διέταξε ν' ἀπομακρυνθῶν.
 —Δὲν ὀνομάζωμαι Φρόνη, οὐτε Θάξις, οὐτε Ἀρτεμισία, οὐτε Ἡρώ. Δὲν ἔχω δοξαζόμενον ὄνομα, ἀλλὰ μὴ ἀμφισβῆλαις εἰς τὸ θὰ τοῦδε καὶ ἐγὼ. Ὀνομάζωμαι Λαίξ.
 —Πρὶν προχωρήσῃς εἰς τὰς ἐκμυστηρεύσεις σου, ἀκούσε, πονηρὰ Κορινθία. Μ' ἐκαθάρανας ὡς ἕνα ἀνόντον ἄνδρα καὶ μεταχειρίζεσαι ὡς δολώμα τὸν ἔρωτα. Δὲν ἐδοκίμασα ποτὲ τὰ τοιαῦτα δίκτυα, ἀλλ' ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον νόον νὰ καταλαμβάνω, ὅτι μετὰ τὴν μέθοδον σου συλλαμβάνονται πολλὰκις τ' ἀτυχεύετα ὄνματα.
 Ἡ πολύτεχνος Κορινθία ἐπειρήθη πολὺ ἀπὸ τὰς ἀπροσέτοιμας φράσεις τοῦ Κρατίνου.
 —Ἔνε, τοῦ εἶπε, βλέπω ὅτι εἶσαι ἐμπειρότερος καὶ ἀπ' αὐτὰς τὰς γυναικας τῆς Κορινθίας ἄλλα σου ἐρκίζωμαι εἰς τοὺς θεοὺς, ὅτι μετὰ τῆς γῆς. Ἄν ἦσεν νὰ μετὰ τῆς δολώματι διὰ τὴν καρδίαν σου, εἶχε ἀφθονία, διότι ἡ φρεσὶς μου εἶνε πλήρης. Διὰ τὸν ὅσον νὰ στῇς δίκτυα διὰ νὰ συλλάβω τὸ πτηνόν, ἀφῶ ἦδη ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ ἐπεσε εἰς τὴν παγίδα;
 —Ἄλλα ποῖος ἀνέχθη, ὁ Λαίξ, νὰ σοὺ στήσῃ παγίδα; Ὁραία Κορινθία, ἀν μετέβινες εἰς τὸ λουτρίον, ἐξῆκολούθησεν τὸν δρόμον σου τὸν ῥοδῶ σκεπτον, καὶ ἀπὸς ἐμὲ νὰ βασανίζομαι εἰς τὴν ἀκατονόητον ἀτραπὸν, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἐρρίψαν ἡ Μοῖρα. Τὴ ζήτησιν ἀπὸ ἀνθρώπων, ὁ ὅποιος δὲν σὲ γνωρίζῃ, καὶ δὲν ἔχει κατὸν νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν σου;
 —Οἱ εὐγενεῖς ἄνδρες δὲν ἀρνούνται εἰς τὰς γυναικας, μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου, βλέπω ὅμως ὅτι τὰς ὑβρίζουν.
 —Οἱ θεοὶ γυμνάζουν ὅτι δὲν ἦσεν νὰ σὲ πικράνω ἄλλα πῶς θέλεις νὰ σοὺ ἐμυλίσω, ἀπὸ δὲν ἀντέχεις ν' ἀκούσῃς τὴν ἀλήθειαν;
 —Ποῖα εἶνε ἡ ἀλήθεια, εἶνε;
 —Ὅτι εἶμαι βεβαρημένος μετὰ μὲγαν ἔντολῃν τῆς ὁποίας τὴν ἐκτέλεσιν οὐδε σὺ, οὐτε αἱ ἐταῖραι εἶμαι τῆς Κορινθίας, οὐτε ἄλλῃ δύναμις ἀνθρώπων δύναται ν' ἀνταπείσῃ. Ὁ χρόνος μο

ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ο πρώην δήμαρχος Βόλου κ. Γεωργιάδης μετά του δημάρχου Θεσσαλονίκης
Αδελφ. Βέη προ τῆς τελωνειακῆς ὁδοῦ.

(Ἐστάνθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Σωτηροπούλου, ἐκ Θεσσαλονίκης)

Η ΜΕΤΑΠΟΜΙΤΕΥΣΙΣ

ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΕΜΒΕΡ ΒΕΗΣ
Ἀρχηγὸς τοῦ Νεοτουρκικοῦ κινήματος.

ΧΑΛΚΙΣ.— Ἐν τμημα τῆς ἀγορᾶς τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως.
(Φωτογραφία τοῦ κ. Γ. Ἀλεξίου)

* ΠΕΣΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πῆγά μόνος σὸ ἐρημὸ περιγιάλι καὶ κάθησα σὸν
βράχο ποδὲν δένει τὸ κῆμα κ' ὁ ἀέρας. Ἦσαν
τυχεῖα καταισχυρῆται, κλυδοσαν ἀέρα μανωμένα. τὰ
κῆματα κ' ἀσπρίζαν σὲς κορφές οἱ ἀγροὶ τόνος.
Σαφτοῦ σὸν οὐρανὸ ἕνα αἶστρο ἀήρης μὴ χροσὴ
γραμμὴ κ' ἐοβύστη σὲς οὐκοιτὰ τὸν βράδι. Ἐνα
κῆμα χυτῆρος μ' ὑποκοφὸ βόγγο σὸν βράχο.
Καὶ θυμῶν τὴν ἀγάπην ποδὲν ἔχασα, τῆς ἐλπίδος
μὲν ποδὲν οὐνοῦσαν σὲν ἔστρο· κ' ἀπὸ τὰ μάτια
μὲν κύλιος δάκρυ κ' ἔσταζε κάτω σὲς μαδρα νερά.
Μὰ ἦσαν τόσο μεγάλη ἡ θάλασσα καὶ τόσο μικρὸ τὸ
δάκρυ!
Κ' ἐβγήκε ἀπὸ τὰ βράδια τῆς καρδίας μου στε-
γαγμός. Μὰ ἔδοξασι κ' ἄλλο κῆμα σὸν βράχο, κ'
ἀντήχησε σὸν βόγγο τὸν τὸ περιγιάλι, κ' ἐνίγησε ὁ
δικός μου σὸν αἶπειρο!
Καὶ γύρισα κ' εἶδα τὴν καρδίαν μου σντοίμια.
Μὰ κῆματα κάτω σὲς οἶα τοῦ βράχου καὶ εἶδα νὰ
ινάζων με λῶσα ἄλλα σντοίμια τὰ κῆματα, ποῖος
ἔρει ἀπὸ τὴν καράβια περήφανα!
Ἐργα τότε ἀπὸ τὸ βράχο κ' ἀπὸ τὸ περιγιάλι κ'

ἐκρυπα βραδὴν τὸν πόνο μου, σὲν εἶδα εἰ ἦσαν ἐμ-
πορὸς σὸν μεγάλο πόνο τοῦ κόσμου!

Ἀθήναι

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

ΤΟΤΕ - ΤΩΡΑ

Σὲν εἶδα δακρυμένα μὴ βραδὴν
τὰ μάτια Σὸν τὰ μαδρα-Τὶ χαρά Μον
ἐξέπληξα μ' ἐλπίδα μέσα σὲν καρδίαν
βραδνίστηκα, μ' ἀγάπην σὲν καρδίαν Μον.

Σὲν βλέπω τώρα κάδε μὴ βραδὴν
τὸ χωρισμὸ τὸν ἀγρίον μπροστὰ Μον
ἐμπνὸ με λῶσα μέσα σὲν καρδίαν
βραδνίστηκα με πόνο μέσα σὲν καρδίαν Μον.

Ο οὐδεὶς μὲν ἐνδερεστοίαν παρέχων οὔτε χορήγιος,
οὔτε προσφιλὴς εἶνε εἰς τὸ θεῖον. Σωκράτης

Ο κ. ΤΑΚΗΣ Ι. ΠΙΕΤΡΙΔΗΣ

Ο ἐρασιτέχνης φωτογράφος, ὁ ἀποστείλας
τὰς φωτογραφίας τῆς ἐν Τήνῃ εορτῆς.

ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΝ ΤΗΝΩ

ΚΑΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΕΚ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΟΣΕΛΟΓΙΑΝ
(Φωτογραφία τοῦ κ. Τάκη Ι. Πετρίδου, ἐξ Ἀταλάντης).

ΟΙ ΘΕΣΣΑΛΟΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΔΡΟΜΕΩΝ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΔΟΥ ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Σωτηροπούλου, ἐκ Θεσσαλονίκης).

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Εἰς ἐν ἐκ τῶν ἀρχαίων μεγάρων τῆς ὁδοῦ Γρεσέλ, περὶ τὸ τέλος μιᾶς ἐπεριόδου, ὁ γηραιὸς μαρκήσιος Ντελὰ-Τουρ-Σαμονέλ, ὁδοιπόρηται δύο ἐτών, ἐσκαμμένη, ἐστρηγμένη εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ ἤρχιστο μὲν τὴν τρυφερότητα τῆς φωνῆς του :

— Καθένας σας διηγῆθ' ἡμῖν ἕνα ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς σου. Καὶ ἐγὼ ἐπιπλεῖ ἐγὼ νὰ σὰς διηγῶμαι καὶ παραδόξον, τὸσον παραδόξον, ὥστε κατηγήνηται ἐφ' ὧν τῆς ζωῆς σου. Ἐπείρασεν ἀπὸ τὸ περιστατικὸν ἐκεῖνο πενήντα-εἴς ἑτη, καὶ δὲν παρέχεται ἕνας μῆνας χωρὶς νὰ τὸ ἐπανιδῶν 'στὸν ὕπνον μου. Ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν μὴ ἔβρισκεν ἕνας διαρκὲς τρόμος στὴν ψυχῇ. Ὑπῆλθον φρικτὴν πανικὸν, ἐντὸς 10 λεπτῶν, ἀλλὰ τοιοῦτου εἶδους, ὥστε ἀπὸ 'κείνη τὴν ὥρα οἱ ἀπροσδόκητοι κρότοι κάνουν τὴν καρδίαν μου νὰ παρᾶξῃ, τὰ ἀντικείμενα, ὅσα κακῶς διακρίνω εἰς τὴν σκιάν, μὴ γεννῶν τὸν πόθον τῆς φωνῆς, τῆς σωτηρίας. Τέλος, φοβόμην τὴν νύκτα. Ὡ! δὲν διὰ ἕκαστα αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν πρὶν φθάσῃ οἱ αὐτὴ τὴν ἡλικίαν. Τώρα τὰ πάντα μὴ πορὶ νὰ πάω. Εἶναι συνηρημένους καὶ, ὅταν εἶναι ὀδυνητικὸν ἔσται, νὰ φοβᾶται λίγο τοὺς φαντασμοὺς κινδύνους. Καὶ ὁμοίως. Κυροῖται μου, πρὸ τῶν ἀληθινῶν κινδύνων, οὐδέποτε ὀπισθοδρομῶμαι. Αὐτὸ τὸ συμβᾶν τόσο διατάραξε τὸ πνεῦμά μου, ἔβρισκεν ἐντὸς μου τόσο βαθειὰ ταραχὴ, τόσο μυστηριώδη, τόσο φρικαλέαν, ὥστε οὐδέποτε ἐπεξερίσθησα νὰ τὴν διηγῶμαι. Τὴν διεφύλαξα εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀδύνατον, ὅπου κρύπτονται τὰ τρομερότερα μυστικά, ὅλα αἱ ἀνεκφράστοι ἀδυναμίαι, αἱ ὁποῖαι συνδέονται μὲ τὴν ὑπαρξίν μου. Θὰ σὰς διηγῶμαι τὴν ἱστορίαν ὅπως ἔχει, χωρὶς νὰ ζητήσω νὰ τὴν ἐπεξηγήσω. Φαντασθῆτε, ὅτι θέλετε οὕτως. Ἴδου τὰ γεγονότα ἀπλοῦστατα.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 ἦμουν ἀπεσπασμένος εἰς τὴν φρουράν τῆς 'Ρουέν. Μία ἡμέρα, ἐν ᾧ ἐπερατοῦσα ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος, συνήντησα κάποιον, τὸν ὅποιον ἐνόμισα ὅτι ἀνυπολόγητος, χωρὶς νὰ ἐνθυνοῦμαι ἀκριβῶς ποῖος τὸν. Ἐκείνα ἐξ ὁρμηφύτου κινήσιν γὰ νὰ σταθῶ. Ὁ ξένος παρετήρησε τὸ κίνημά μου, μὲ προσέβλεψε καὶ ἔπεσε 'στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἦτο παιδικὸς μου φίλος, τὸν ὅποιον πολλὸν ἀγαποῦσα. Ἀπὸ πέντε ἐτών ποῦ εἶχα νὰ τὸν ἰδῶ ἐφαινότο σὰν νὰ ἐγγίχοντο μισὸν αἰῶνα. Τὰ μαλλιά σου ἦσαν κάστανα, ἐπεριπλοῦστος σκυφτός, ὡς τρομερὰ ἐξητλημένος. Ἦνῳσεν τὴν ἐκπληξί μου καὶ μὴ διηγῆθ' αὐτὰ κατὰ τὴν ζωὴν του. Τρομερὸν δυστύχημα τὸν εἶχε καταβάλῃ.

Ἐρωτεύοντο τρολλὰ νῆαν κόρη, τὴν ἐνθυμῶμαι. Μετὰ ἔντος ὑπερανθρώπου εὐδαιμονίας καὶ ἀσβεστοῦ ἔρωτος, ἀπέθανε ἀφηνειδῶς ἡ νῆα ἀπὸ καρδιακὸν νόσημα, φρονεθεῖσα ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸν ἴδιον ἔρωτά της.

Ὁ φίλος μου ἐγκατέλειπε τὸν πύργον του τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἐκκρόρας καὶ κατοίκησε τὸ μέγαρον τοῦ τῆς 'Ρουέν. Ἐξῆς ἐκεῖ, μόνος καὶ

ἀπλησιζόμενος, τῆρῶντος ἀπὸ τὰς θλίψεως, τὸσον ἀνυγῆς, ὥστε δὲν ἐσκέπτετο παρὰ περὶ αὐτοκτονίας.

— Ἀφοῦ σ' ἐπαναβλέπω, μοῦλε, θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ κάμῃς μεγάλην ἐκδοῦλευσιν, δηλαδὴ νὰ μεταβῇς ν' ἀναζητήσῃς εἰς τὸν πύργον μου, ἐντὸς τοῦ γραφείου τοῦ δωματίου μου, τοῦ δωματίου μας, καὶ γὰρ κατὰ τὸν ὅποιον ἐγὼ μερίστην ἀνάγκην. Δὲν μπορῶ ν' ἀναβῶμαι αὐτὴν τὴν φροντίδα εἰς κανένα τὸν ὑπηρετὸν μου, οὔτε εἰς τὸν ἐπιστάτην μου, ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ ἐκμεθύνειν καὶ ἀποστάτην μου. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, γὰρ τίποτε 'στὸ κόσμον δὲν θὰ εἰσπράξῃ μὴ ἐκεῖνο τὸ σπῆτι. Θὰ σοῦ δώσω τὸ κλεῖδι αὐτοῦ τοῦ δωματίου, τὸ ὅποιον ἐκλείσσε ἀπερῶμενος, καθὼς καὶ τὸ κλεῖδι τοῦ γραφείου. Θὰ σοῦ ἐγγυηθῶ πρὸς τοὺς ὁλίγους λέξεις δὲν τὸν κηπουρὸν μου, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνοίξῃ τὸν πύργον. Ἀλλὰ εἰ νὰ προγενηματίσωμεν αὐτὸν μαζὶ καὶ θὰ ὁμιλήσωμεν λεπτομερέστερον διὰ τὴν ἐντολήν μου δέλω νὰ σοῦ ἀναβῶμαι.

Τὸ ὑποσχέθηκα νὰ ἐκτελέσω αὐτὴν τὴν μικρὰν ὑπηρεσίαν. Ἐξ ἄλλου δὲν ἦτο γὰρ μὲ παρὰ περίπατος, διότι τὸ κτήριόν μου ἀπείχε ἀπὸ τὴν 'Ρουέν πέντε περίπου λεγῶν. Μὲ ἵππον ἀρκούντος μίαν ὥρα.

Εἰς τὰς δέκα τὴν ἐπομένην ἦμουν σπῆτι του. Ἐπρωγενηματίσωμεν. Δὲν μοῦπε ὁμοῦ οὔτε 20 λέξεις. Μὲ παρεκάλει εἰς τὸν συγγραφεῖσά 'ἡ σκέψις, μὴ ἔλεγε, τῆς ἐπισκέψεως ποῦ θὰ ἔκανα εἰς τὸ δωματίον ἐκεῖνο, ὅπου εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὴν εὐτυχίαν του, τὸν συνετάραξε. Καὶ πράγματι, μὴ ἐφαινότο παρά-πολὺ ταραχμένος καὶ σκεπτικός, ὥσταν μυστηριώδους μάχῃ νὰ συνήπτετο ἐντὸς του.

Τέλος μὴ ἐξέστην λεπτομερέστατα, τὴν ἐπρεπε νὰ πρᾶξω. Ἦτο ἀπλοῦστατον. Ὁφείλα νὰ λάβω δύο δεσμεῖας ἐπιστολῶν καὶ δέμα ἐγγράφων, τὰ ὅποια ἦσαν κλεισμένα εἰς τὸ πρῶτον δεξιὰ συρτάρι τοῦ ἐπιπλοῦ, τοῦ ὁποίου εἶχα τὸ κλεῖδι. Καὶ προσέειπε :

— Ὑποθέτω, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μιλήσῃς σ' αὐτὰ οὔτε ἕνα βλέμμα. Δυσχερестήθηκα κάπως ἐκ τούτου καὶ τὸ ἐξεφύρασα ὀλίγον ζωηρῶς.

Ἐπείσθηκα :
— Ὡ! συγχώρησε με... Ὑποφῶμαι πολὺ. Καὶ ἤρχιστο νὰ κλαίῃ. Τὸν ἀφῆκα κατὰ τὴν μίαν, γὰ νὰ ἐτοιμασθῶ.

Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμαστικὸς καὶ ἐπρωχουρούσα μὲ ταχὺν τριτοπρόσιον τοῦ ἵππου μου διὰ μέσου τῶν λεμιωνῶν. Ἦσαν τὰ τραγοῦδι τὸν κορυθαῖον καὶ τὸν ρυθμικὸν κρότον τοῦ σπαθιοῦ μου ποῦ κτυποῦσε στὴν μαπόταν μου.

Κατόπιν ἐμπήκα 'στὸ δάσος καὶ περιώρωνα τὸ βῆμα τοῦ ἵππου μου εἰς ἄλσος βηματισμόν. Τὰ κλαῖν' αὐτῶν δένδρων μὴ ἔφαιναν τὸ πρῶτον

καὶ ἐνίστατο ἡρόαζα κανένα φύλλο μὲ τὰ δόντια μου καὶ τὸ μασοῦσα ἀπλῶς, μὲ 'κείνη τὴν ἡδονὴ τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία μὰς πληροῖ—ποῖος ξέσσει γὰρ!—ἀπὸ πολυτάραχον εὐτυχίαν καὶ μέθην δυνάμεως.

Ἐν ᾧ ἐπληροῖσα 'στὸν πύργον ἀνεξήγητα 'στὴν τσέπη μου τὴν ἐπιστολήν ποῦ εἶχα γὰ τὸν κηπουρὸν, καὶ παρετήρησα μὲ ἐκπληξί μου ὅτι ἦτο σφραγισμένη. Τόσον ἐξεπλάγην καὶ παραφροσύνῃ, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψω χωρὶς νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀποστολήν μου. Κατόπιν ἐσυλλογισθὼν ὅτι ἂν τὸ ἔκανα, θὰ εἰδείκα μὴ εὐδαιμονία σφραγισμένη χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῇ, σ' ἐκεῖνη τὴν ταρχῇ ποῦ εὐρίσκειτο.

Τὸ σῆμα ἐφαινότο ὡς νὰ ἐγκατελείφθῃ ἀπὸ εἰκασματίας. Τὸ δαφνοειδὲς ἀνοιχτὸν καὶ σάσιο, θαυμά πὺς ἐκράτειτο ὀρθόν. Τὸ χόρτο ἐφύτρωνε πυκνὸ στοῖς διαδρομαῖς, καὶ αἱ πρασιὰ τοῦ κήπου δὲν διεκρίνοντο πλέον.

Ἀπὸ τὸν κρότον ποῦ ἔκαμα χτυποῦν ἕνα παραθυροφύλλο μὲ τὸ πόδι μου, ἕνας γέρος ἐξηλθε ἀπὸ πλαγίαν ὕψους καὶ σὺν νὰ ἐξεπλάγῃ καθὼς μὲ εἶδε.

Ἐπέβησα καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ γράμμα. Τὸ ἐδιάρβασε, τὸ ἐξανιδάσασε, μὲ παρετήρησε ἀπὸ 'πάνω ὡς κάτω, ἔβαλε τὸ χεῖρ 'στὴν τσέπη του καὶ μοῦπε :

— Πάει καλά ! Τί ἀγαπᾷς ;

Τοῦ ἀπεκρίθηκα ἀποτόμα :

— Ἐπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃς, ἐπειδὴ τώρα-δὲ, ἔλθεις τὰς διατάγας τοῦ κυρίου σου. Ἐλῶ νὰ εἰσέλθω σ' αὐτὸν τὸν πύργον.

Ἐφαινότο κατάπληκτος. Μοῦ λέγει :

— Τότε... θὰ πηγαίνετε εἰς τὸ... δωματίον του ;

— Ἦρχισα ν' ἀνυπολόγητος.

— Λάβολε ! Μήπως καὶ ἔχεις σκοπὸ νὰ μ' ἀντικρίνῃς ;

Ἐπείσθηκα :
— Ὁχι... Κύριε... ἀλλὰ... ἀλλὰ ξέρετε ἐπειδὴ δὲν τὸ ἀνοίξαμε ἀπὸ... τὸ θάνατον... Ἄν ἔχετε τὴν καλοσύνην, περιμένετε πέντε λεπτά, θὰ πάω... νὰ δῶ ἂν.

Τὸν διέκοψα ὀργισμένος :
— Ἀ ! γὰ νὰ ἰδοῦμε πὺς θὰ μῆς οὐ ἐκεῖ μέσα, ἀφοῦ ἐγὼ τὸ κλεῖδι... Νὰ το !

Δὲν ἤθευρε πλέον τί νὰ πῇ :

— Ἐ ! τότε, Κύριε, θὰ σὰς δεῖξω τὸ δρόμο.

— Δεῖξέ μου τὴν σκιά καὶ ἀφῆσέ με μόνον. Θὰ τὸν εἶδω καὶ χωρὶς ἐσέ.

— Ἀλλ' ὁμοῦ... Κύριε...

Αὐτὴ τὴν φορὰ ἔγινε ἔξω φρονῶν.

Τώρα μὴ κάμει τὴν χάρι νὰ σωθῇς ;

Ἄλλοις θὰ τὰ βῆς σκοπῶ.

Ἀποτόμως τὸν ἀφῆκα καὶ εἰσῆλθα εἰς τὸ σπῆτι

(Ἐπείσε τὸ τέλος)

Ἰθάκη. ΣΠΥΡΟΣ ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ

PAUL ZANET

ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΙ ΝΟΜΟΣ

Ἦτο ἀξίωμα τοῦ Σωκράτους, ὅτι ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπακούῃ δὲν δύναται καὶ νὰ διατάσσῃ 'λαὸς ὅστις δὲν ὑπακούει εἰς τοὺς νόμους οὐδέποτε θὰ εἶναι ἐλευθερός. Τὸ νὰ ὑποφῇ τις τὸ βάρος τοῦ νόμου σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ ὁποία ἔχει ἀπὸλυτον ἀνάγκην τὸν βοηθημάτων αὐτῶν, τὰ ὅποια ὀνομάζονται νόμοι. Ἀς μὴ φανῇ παράδοξον ὁ ἀνθρώπος τότε εἶναι δουλός, ὅταν εἶναι ἀπᾶρα πολὺ ἐλευθερός. Ἀλλ' ὑπερᾶνω τοῦ νόμου τὸν καθήκοντος. Βεβαίως ὁ νόμος εἶναι καθήκον καὶ τὸ καθήκον νόμος· ἐν τούτοις ὁ νόμος εἶναι τὸ ἐξωτερικόν, τὸ ὅποιον πάντοτε δὲν ἔχει ἀπὸλυτον ἀξίαν. Τὸν νόμον δημιουργοῦσιν οἱ ἀνθρώποι καὶ οἱ ἀνθρώποι δύνανται νὰ πλανηθῶσι. Τὸ καθήκον ὅμως εἶναι τὸ ἐντελὲς ἐσωτερικόν. Ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ τοῦ ὁρθοῦ λόγου καὶ ἀνεγνωρισμένον ἐπὶ τῆς συνειδήσεως. Τὸ καθήκον εἶναι νόμος, τὸ ὅποιον ὅμως οὐδεὶς δύναται νὰ μὰς ἀπαλλάξῃ, διότι παρ' οὐδενὸς ἐξαίρεται. Δὲν πρέπει νὰ ὑπακούῃ τις εἰς τὸ καθήκον εἰμὴ γάρῃ αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος. Τὸ νὰ ἐκτελῇ τις τὸ καθήκον ἔνεκα ἄλλου τινὸς λόγου, ὅστις δὲν θὰ ἦτο ἀκριβὲς ὁ νόμος τοῦ καθήκοντος, δὲν εἶναι ἀληθὲς ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος.

Λιμέρ.

ΑΝΟΦΕΛΑ

Ὀλιόμορος στὴν ἀμμουδιὰ
λαχραιοῦ ἀφῆναι,
κῆμα μου διαγάλαρο
μὲ πόνο τὸν σφῶρ σου,
θαυροῦντας πὺς μὲ τὸ φίλ
ποῦ ἀπᾶσι τῆς δυνεῖς.
Ἐπληρώσας τὸν πόδα σου,
τὸ πᾶνον δυνεῖς σου.

Μὰ οὐκ ἔννοια, καὶ ἀνθρώπει
στέναι σου ἡ καρδίαν,
καὶ εἴποτε σὺ ποτε
δὲν εἴποτε λείψανός σου
καὶ ὅλο σπῆς ἀλκήθη
καὶ φλέβες θλίβεθαι
σὺ φίλημα ποῦ ἀφῆσες
γὰ ἀποχωρήσας σου.

Ἀνθρώπει καὶ ἐγὼ σφοδρὰ
τραγοῦδι ἀπ' τὴν καρδίαν μου,
θαυροῦντας πὺς τὴν συγκρούσιν
τὸν τραγοῦδιόν μου οἱ σάγον
μὰ οὐκ ἔννοια ὁ πόθος μου,
καὶ γὰρ παρηγοριά μου
ἐλπίδες μόνον μοῦμαιναν
μὴ οἱ μουσικοὶ μου πόνοι.

Μεσολόγγιον. Α. NARCISSE

ΦΑΙΔΡΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

Ὁ κ. Συμμεγίδης εἶναι μαθηματικός.
Ἀνθρώπος ἀγαθός, καθηγητὴς ἀφοσιωμένος μέ-
χρι λατρείας εἰς τὸ ἐπάγγελμα του. Χαρακτήρας
ἀκαρῶν μέχρι καρίας.

Εἶναι λεπτός, σχηματὸς πυραμιδοειδούς, φορεῖ κυ-
λινδρὸν πᾶνον σχήματος παραλληλεπίπεδου, οἱ
ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔχουν σχῆμα κύκλου καὶ ἡ μύτη του
σχηματίζεται ἀπὸ ἐν τριγώνον. Τὸ στόμα του εἶναι
ἐλλειψοειδές, τὰ ὦτα τοῦ ἡμικυκλικὰ, οἱ πόδες
του συγκοινται ἀπὸ δύο τετραγώνων γραμμὰς, αἱ
χεῖρες του ἀπαιρῶνται ἀπὸ δύο τόξα, αἱ δὲ πλευ-
ραὶ του ἐξέχουν ὅσο τὴν ραβδόκταν του.

Ὁ κ. Συμμεγίδης πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῇ. Τὸν
βλέπετε συνοδεύμενον ἀπὸ τὸν φίλον του, καθηγη-
τὴν τῆς φιλοσοφίας, κ. Ὑποκαταστάτου ;
Πηγαίνει εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρίδος του, διὰ νὰ
τὴν ἴδῃ διὰ πρώτην φορὰν. Δι' αὐτὸ προχωρεῖ

σκυρμένος τόσο πολύ, ὥστε ἡ κεφαλὴ του σχημα-
τίζει ὀρθὴν γωνίαν μὲ τὸ λοιπὸν σῶμά του.

Καὶ τὴν συλλογίζεται : ἔτσι σκυφτός ὁ κ. Συμμε-
γίδης ;

Καταρτίζει τὴν προσφώνησιν ποῦ θὰ κάμῃ πρὸς
τὴν μητρίν του. Ἴδου τὴν ὁδὸν τῆς εἰπῆς :

— Κυρία μου, ὁ γάμος εἶναι μὴ πράξις δι' ἡς,
δοθέντος ἐνός γνωστοῦ συζύγου, ζητεῖται νὰ εὐρεθῇ
εἰς σύζυγος ἀγνωστος, ὅστις προστιθέμενος εἰς τὸν
πρῶτον, θίβει ἄγνωστον ἀριθμὸν νέων ἀγνωστων.
Ἴδου ἐγὼ ὁ ἀγνωστος, τὸν ὅποιον συναντᾷς εἰς τὸν
σφαιροειδῇ τοῦτον κόσμον καὶ ὅστις δέδοται νὰ
γίνῃ ἡ παραλληλῶμα τῆς ὁδοῦ γωνία, συζῶν πα-
ραλλήλῳ μὲ διὰς. Ἐπείσω ἐστὶ εἰρηθὰ ποσὰ ἀνά-
λογα καὶ θὰ συναντησθῶμεν ὡς δύο ἰσοσκελῆ τρί-
γωνα καὶ ἐστὶ ὡς δύο ἑνόμενα κλάσματα καὶ δύο
τρυφερά ἡμίση, προστιθέμενοι, θὰ παραγάγῃμεν
ἀριθμοῦμα τέκνον, ἔξ ἰσοῦ ἀρτίων καὶ ὁμοίων ἡμῶν,
τὰ ὅποια θὰ ἀποτελέσουν τὴν βῆσιν τοῦ οἴκου ἡμῶν,
ἐν ᾧ ἡμεῖς οἱ δύο θὰ εἰσέλθῃ αἱ πλευραὶ.

Εἰσέρχονται εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀτυχῆς μητρίδος,
ἐπὶ τῇ θέτῃ τῆς ὁποίας καταλαμβάνεται ὁ πᾶν-
κὸς ὁ δυστυχὴς Συμμεγίδης. Οἱ πόδες του κινου-
νται σπαρμωδικῶς, ὡσάν ἐκκρεμῇ, ἡ γλώσσά του
παρὰ τὴν καὶ ὅλος πίπτει ἐπὶ τὸ καπνᾶν.

Ὁ φίλος του δικαιολογεῖ τὴν δειλίαν τοῦ καθη-
γητοῦ μὰς, ἐνθ' οὗτος, λαθὼν ὀλίγον θάρρος, ἐξετά-
ζει τὴν μητρίν του καὶ κάμει τὰς ἐξῆς περὶ αὐ-
τῆς μαθηματικὰς σκέψεις :

— Σχῆμα κύκλου μου, ρίς ἐμοῦδῶσα μὲ
ἀμείλειαν γωνίαν, ὀφθαλμοὶ τοῦ ὁμοῦ, πόδες σκα-
ληνοί, κεφαλὴ ρομβοειδὴς καὶ ἡ περιφέρειά της
ἰσοῦται πρὸς τὴν περιμέτρου τοῦ στήθους της.
Μετὰ τινος τελευταίας σχολαστικῆς φιλοσοφί-
σεως, ἀναχωρῶν οἱ δύο καθηγηταί, ἀπὸ δὲ Συμμε-
γίδης ἐκμας τὴν τελευταίαν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν
μελλόνουμνον : Ἐπείσω ὅτι καλὸ ἀνέμοις τὸν ἔγκον,
θὰ ἐλθῶμεθα καὶ θὰ ζήσωμεν εὐτυχῶς.

Δυστυχῶς αὐτὸ δὲν ἐγένετο διότι ὁ κύκλος κῶ-
νος ἐπρωτήρησε νὰ μείνῃ ἀνήμενος, παρὰ νὰ νυμ-
φευθῇ τὴν Ἀρμυνητικὴν καὶ τὴν Γεωμετρίαν.

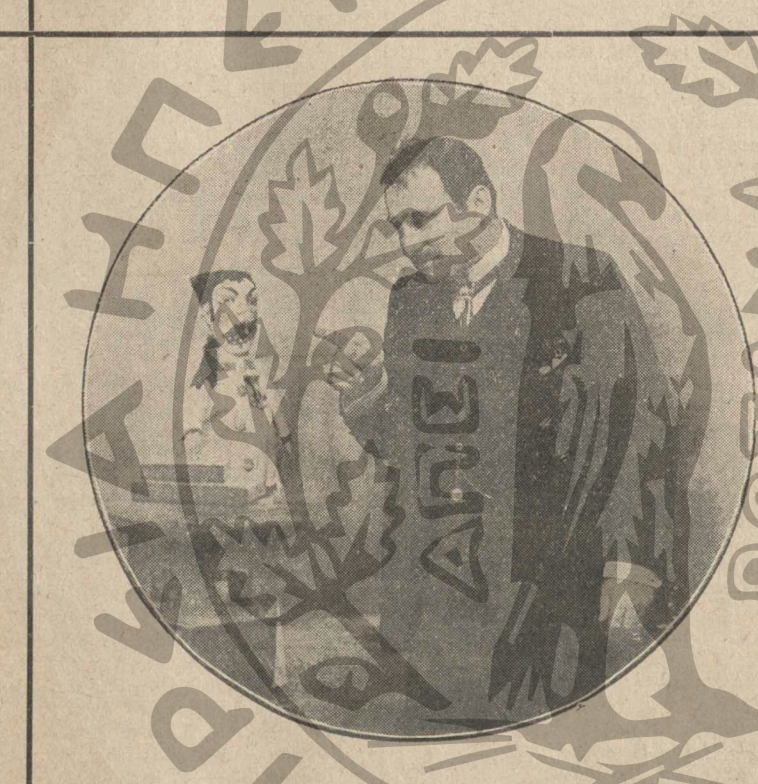
KIMON I. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἀνθρώπος μὴ ἐλάσας μ' ἐνα χαμῶνέλο της·
Καὶ ἔπειτα ἀπὸ πάλιν ἀπὸ τὸν δάκρυό της.
Συννεφισμένος πολικός μὴ ἦσαν ἡμερομηνία,
Καὶ τὴν ζωὴν εἶναι μὴ κλεβῇ... ἡ πόσις αἰματωμένη.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ι. ΓΑΒΡΙΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΥΛΙΝΟΝ ΘΙΑΣΟΝ ΤΟΥ ΚΟΝΙΤΣΙΟΥ

Ὁ Πατριάρχης ὁ κομικὸς τοῦ θιάσου τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ κ. Κονιτισίου

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΡΑΝΟ ΔΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ.

ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΡΟΝΣΤΑΝ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ-ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΡΟΞΑΝΗ.—[προβαίνουσα εἰς τὸν ἐξώστην]
Ἐλέγουμε γὰρ ἕνα... γὰρ ἕνα... γὰρ...
ΣΥΡΑΝΟ.—Ἐνὰ φίλ. Γλυκεῖα ν' ἡ λέξις, φίλη.

Δὲν βλέπω γὰρ τρέμουνε νὰ τὴν εἰποῦν τὰ χεῖλη.
Ἄν ἀπὸ τῶς τάχα, στὸ πρᾶγμα τὴν θὰ γίνῃ ;
Μὴν τὸ τρομάξῃς ! Ἐγλύστρησες ἄφοβως
ἀπὸ τὸ γέλιο στὸν καιρὸ καὶ ἀπ' τὸν καιρὸ
[στὸ δάκρυ ;]

Γλύστρησε ἀκόμ' ἀνάλαφρα καὶ δίχως νὰ τὸ
[νοήσῃς.]

Ἀπὸ τὸ δάκρυ στὸ φίλ μὴ ἀνατριχίλα εἶνε !
ΡΟΞΑΝΗ.—Σκόπιανε.

ΣΥΡΑΝΟ.—Ἐνὰ φίλημα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους
[τ' εἶνε ;]

Ὅρκος ποῦ λέμε περὶ κοντά ὑπόσχεσις ποῦ
[δένει]

μὲ πίστις μεγαλείτερον ὁμολογία ποῦ βάνει
τὸ σφράγιον· μὴ ῥόδινη περισπωμένη 'πάνω
στὸ «ἀγαπῶ» καὶ μυστικὸ ποῦ λέγομε στὸ στόμα
ἀντὶ σι' αὐτὴ μὴ στιγμή τοῦ ἀπείρου ποῦ ὁμοιάζει
σὺν ψήφους τοῦ μελλοῦσιν μετὰ τὴν ποῦ παῖρνει
τὴν γεῖσι τοῦ ἀνθρώπου· καὶ τὴν ποῦ ἀνασπᾷ σου
[τρέννει]

ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας· καὶ καὶ τὴν ποῦ στὴν
[ἀκρῇ]

τοῦ χεῖλους ἀπὸ τὴν ψυχῇ σου ἀφίπει καίποιο
[μῦθο.]

Μετάφρασις ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗΝΗ

ΠΟΘΟΣ ΝΕΚΡΟΥ !

ΕΛΛΑΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΕΠΙΣΘΕΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΠΡΟΠΑΓΕΝΤΕΑ

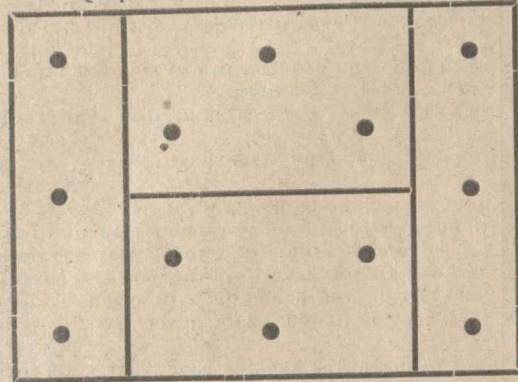
Εσωτερικού και Κρήτης	Δραχ.	8
Εξωτερικού	Φε. χρ.	12
Ρωσσίας	Ρούβλια	5
Αμερικής	Δολάρια	3

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΙΤΗΣΙΣ πρὸς ἔγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

40^{ΟΙ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ἡ ὁρθὴ λύσις εἶνε αὕτη:

Τὴν λύσιν ταύτην ἐστὶν αὐτὴ οἱ ἐξῆς:

Ἀθηνῶν.—Ἀντ. Γ. Θεολόγης, Παύλ. Ν. Καρδούνης, Ἰω. Οὐζούνης, Σπυρ. Πανῆς, Νικ. Π. Δούκας, Σ. Κωνσταντακόπουλος, Δημ. Ἀδράκος, Ἰάκ. Α. Παπαδόπουλος, Ἰω. Γ. Πετρόπουλος, Ἐμμ. Κ. Ἀγοῦρος, Δημ. Ν. Καλλινῶς, Ἀγγελικὴ Γ. Σκλά, Ἀθανάσιος Δ. Ἀπαύρας, Νικόλαος Κ. Βύνης, Χαρίκλεια Παλαμάρα, Ἀνδρ. Κόντης, Ἀντ. Δ. Πορτοχός, Δ. Ζ. Ἀρμάς, Δημ. Γ. Αἰαλιωτῆς, Ἀντιγόνη Α. Κονταράτου, Θεόδ. Δ. Δημητριάδης, Ἀλ. Β. Γεωργίου, Σπ. Β. Δημόπουλος, Γ. Κ. Καμτσός, Ἐλένη Κ. Μοραίτου, Ροβ. Α. Ἀλεξάνδρη, Ἐμμ. Θ. Γεωργίου, Ἀλ. Φραγκίδης, Χαρ. Χ. Ἀποστολίδης, ἡ ὀνειρομαγεμένη, Χρυσάνθη, Δ. Ἀρῶνη, Γεώρ. Σ. Βερβενιώτης, Δημ. Κ. Σωτηρόπουλος, Κ. Πετρίδης, Ἰω. Γ. Χατζηγιαννάκης, Ἰω. Α. Ἀρῶν, Σπ. Β. Σαραντάκου, Νικόλ. Κ. Νικολάου, Γεωργία Α. Ἀγγελάτου, Δημ. Καπνός, Μενέλ. Δ. Ρουκουανιώτης, Νικ. Α. Παρθένου, Σκ. Σ. Κουτούρης, Περ. Ν. Παυτοπούλου, Γεώργ. Δ. Φιλίππου, Γεώρ. Σ. Μητρόπουλος.

Πειραιῶς.—Ἰάκ. Ν. Δρίβα, Νικ. Α. Ζαχαρίου, Ἰω. Α. Σιμωλάκης, Γεώρ. Κ. Οικονόμου, Δημ. Κ. Κατσιμαντῆς, Ἀγγελικὴ Γ. Κατσιμαντῆς, Γεώρ. Φαδερλ., Ἰ. Πετροπεσιωτῆς, Τασία Γ. Εὐσταθίου, Χαράλ. Ν. Καραγιαννίδης, Εὐρήνη Γ. Εὐσταθίου, Ἠλ. Σ. Δομένικος, Κούλα Γ. Σαυτοπούλου, Ρίτα Δ. Ὀρενοῦ, Γεώρ. Δ. Φραντζῆς, Μάριος Κ. Διαμαντοπούλου, Γ. Κόσμος, Ἰω. Γ. Ματθαίου, Μιχ. Ν. Τράκας, Κων. Γ. Τσάλλας, Νικ. Α. Τσαλίκη, Παν. Γ. Ἀρσένης, Ἐμμ. Σ. Φαρουδάκης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀργιολίου.—Κωνσταντοῦλα Πλητταροπούλου. **Αἰγίνης.**—Γεώρ. Μ. Μενεγάκης. **Κόρης** τῆς θαλάσσης. **Νύμφα** τῶν δασῶν. Π. Γιαννιόπουλος, Σταμ. Σ. Σαραντάκης, Δ. Γ. Ἰατρόπουλος, Γεώρ. Α. Μαρτίν.

Αἰγίου.—Σπ. Θ. Σταθόπουλος. **Αμφισσης.**—Μέν. Α. Φλώκος, Φωτ. Α. Ζουμάς. **Ἀργους.**—Μιλ. Α. Αεονάρος, Μιχ. Δ. Μακρῆς. **Ἀργυρίου.**—Δημ. Γ. Κωνσταντινίδης.

Ἀργεονῶν.—Αρσέν. Μ. Καλοχριστιανίδης. **Αἰθιωτῶν.**—Ἀθαν. Ἀπαύρας, Ἰω. Ἰατρίδης. **Βόλου.**—Καπετάν Τριτομπίδας, Χρῆστ. Γ. Χαλκιάς, Κωνστ. Α. Καλλιγῆς, Ἰάκ. Ι. Δομένικος, Ἰππ. Βόνας, Ἀδρ. Χ. Πολίτης, Ἀρσέν. Λουπέν, Γεώρ. Γκουφάλης, Θεόδ. Γ. Τσαμπάκης, Ἐλευθερία Π. Ριζοπούλου, Χ. Α. Νικατοῦς, Παν. Ν. Χατζηκώστας, Ἰω. Σ. Δασκαλάκης, Νικ. Δ. Μουτρούρης, Γεώρ. Κ. Μανωλίδης, Μαρία Κ. Κοντοσοπούλου.

Βοιότης.—Κρυφὴ ἀγάπη. **Βρεσθενῶν.**—Ἀθαν. Μέρμηγκας. **Γουθίου.**—Ἐμπεδ. Βενιαμίν.

Δεβενίου.—Δ. Δαζάνης, Νικ. Α. Κυριακόπουλος.

Ζευγολαίου (Οἰκίας).—Πανῆς, Δ. Πίκουλας.

Ἡρακλείου.—Δομ. Β. Δαρμάνης, Σ. Ε. Ἀνδριόπουλος.

Θηβῶν.—Εὐάγ. Παπακωστής, Δημ. Ν. Νάκου, Εὐάγ. Η. Λόκης, Ἀγγ. Χατζηγιαννίδης, Δημ. Παπασταμῆλος, Ἀρμύδ. Γ. Τσάβας, Κωνστ. Δ. Κοφινῆς, Σταθ. Μ. Παπασταθίου.

Θήρας.—Μαρίν. Ι. Σιγάλλας, Ἰάκ. Α. Βελούκος, Ἀντ. Ἀδελφῆς, Μαρία Α. Ἀκούλα.

Ἰτέας.—Νικ. Καραβάνος, Νικ. Ι. Καθούρης. **Καλαμών.**—Παν. Α. Λυμπερίδης, Γιώ. Ν. Μαντζαβάνος, Σταθ. Σ. Πόρτας, Παν. Μ. Βουδαλίδης, Νικ. Π. Ταττόπουλος.

Καρδίτσας.—Χρ. Π. Τσανιζῆς, Ν. Α. Κανῆς. **Κεραιῶς.**—Ἐπὶ κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι του, Ἰω. Κ. Πανταζῆς, Ἰω. Ν. Ἀναγνώστου.

Κεραιολογίας.—Π. Μ. Σφόρδης, «Νεο-Ζηλανδός», Εὐθ. Γ. Μηλιαρέσης, Ἀθ. Β. Πανῆς, Ν. Γ. Τραυλός, Σπ. Ρ. Μηλιαρέσης, Παν. Α. Παπαθανασίου, Γεώρ. Ἀραβαντινός, Μερ. Κονταρινῆς, Πολυδ. Κονταρινῆς.

Κύμης.—Δημ. Α. Κηρύτιος. **Κερκίρας.**—Εὐδοκία Σ. Βογιάννη. **Καρπενήσιου.**—Ἰω. Κ. Λάιος.

Κηφισίας.—Βαρβάρα Καραουλάνη, Μαρία Π. Φερντινάνδου, Νικ. Θ. Ζουλούρης. **Κορίνθου.**—Γαί. Θεοδοτόπουλος.

Κυπαρισσίας.—Ἰω. Α. Τίρας, Νικόλ. Α. Σακελλαρίου.

Κριεῶν.—Δημ. Κ. Τριανταφύλλου, Γεώρ. Κορβῆς.

Λαμίας.—Ἡλίας Κεθόρας. **Λαρίσης.**—Κούλα Παπαποστόλου, Ἀρτεμ. Παπαθανασίου, Νικ. Παπαράτου, Δ. Α. Ἀργυρίου, Δημ. Α. Κουλούρας, Ἀστέριος Ἀστερίου, Βασίλ. Ν. Δασκαρῆ, Πέλοπ. Ἀστερίου, Ἀλφρέδος Οὐγγας.

Λαυρείου.—Σεβαστ. Γ. Μοσχούλας, Ἰωάν. Μ. Μάνος.

Λεβαδείας.—Θεόδ. Ροζαντινῆς, Στεφ. Α. Πραγιάννης, Ἀλέξ. Πραγιάννης, Κων. Ε. Μουρίκης. **Λευκάδος.**—Ἀρετὴ Πατρικίου.

Λευκογίαν (Κρήτης).—Λημ. Ε. Παπαδάκης. **Μεσσηνίας.**—Ν. Π. Ρούτσης, Γεώργιος Ν. Φωτόπουλος.

Μεγαρῶν.—Ἰ. Ν. Λαμπρινῆς. **Μελιγαλῶν.**—Ἀριστ. Μουρίκης.

Ναυπακίου.—Σωτ. Κ. Σωτηριάδης, Φωτ. Κ. Σωτηριάδης, Χαράλ. Γ. Τσαπαλῆς.

Ναυπλίου.—Ἀντιγόνη, Ἀδαμάντ. Β. Διαμαντοπούλου.

Πατρῶν.—Ἀριστ. Κοντοδουνῆς. **Πατρῶν.**—Π. Ν. Σαρρῆς.

Πατρῶν.—Ἐλένη Σ. Αεκατσῆ, Ἐλευθερία Γ. Αρακοπούλου, «Φωτοδόλον ἄστρου», Κωνστ. Ε. Αεκατσῆς, Βασίλ. Γιαννακόπουλος, Σοφία Τρίβα, Ἀρμάς, Δ. Α. Περίδης, Κων. Θ. Ἀναγνωστοπούλου, Γεώρ. Α. Αλαμπρούδης, Εὐθ. Γ. Μαργακός, Κωνστ. Γαλαπῆς, Περικλ. Δ. Διαμαντοπούλου, Γεώρ. Δ. Διαμαντοπούλου, Εὐφροσύνη Γαβριλῆ.

Πύλου.—Παύλ. Ε. Κοκκινῆς. **Σητείας.**—Εὐρήνη Ε. Ἀγγελάκη.

Σπάρτης.—Ἀντιγόνη Ἀθανασίου, Πηνελόπη Σ. Ἀθανασίου, Γεώρ. Κελεπῆς, Ἰω. Π. Σκαρλάτος, Δημ. Βλογιαννῆς, Ἐρρίκος Γουλόβι, «ἄφρισμένο κῆμα», Γεώργ. Ν. Ζαβῆκος, Ἐλένη Α. Σκουροπούλου, Πρακλ. Κ. Φραγκῆς, Μαρία Κ. Φραγκῆ.

Σύρου.—Ἰω. Ν. Μακρῆς, Ἀνδρ. Ν. Χατζιδάκης, Δ. Ι. Σπανδωνῆς, Μαρία Μαυρίδου, Ἀνδρ. Μαλασσῆς, Δεσποῖνα Ε. Δημητριάδου, Ἐλένη Δ. Καψάνη, Ἀντ. Χ. Τζερμπίτης.

Συνιάς.—Γεώρ. Ι. Μπορδός. **Τήνου.**—Ἀντ. Π. Γρανιῆς.

Τριφυλίου.—Δημ. Γ. Κρεβούρης. **Τριφυλίου.**—Δημ. Π. Μουρούδας, Παύλ. Ν. Ζέρβας, Θεόδ. Κ. Σακελλαρόπουλος, Γεώργ. Σ. Κουκουλάς, Τ. Ι. Α. Χρῆστ. Θ. Κουκουλάς, Βασ. Π. Ἀσημακόπουλος, Φίλιπ. Δ. Τριτοῦνης.

Υδρας.—Γεώργ. Σ. Δημητρίδης, Εὐρ. Τσίπης, Ἀνθοῦσα Νεότης, Ἀσωτία, Ἐτραϊκόν κῆμα, Φλόρα Μουσταζῆ, Κωνστ. Θ. Καλλιγῆς, Δημ. Γ. Χελιώτης.

Ν. Φαλήρου.—Θεόδ. Β. Καραπάνος. **Φαρσάλων.**—Χορτιάτης, ἐνθουσιώδης Ἐλ. λην, Χρ. Δημόπουλος.

Χαλκίδος.—Νικ. Γ. Βλαστόπουλος, Εὐάγ. Σ. Κασιόκας, Ἀντ. Π. Βλαχαντινῆς.

Χανίων.—Ματθ. Ε. Χατζηγιαννῆς, Γεώργ. Β. Σπανακάκης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ

Ἀλεξανδρείας.—Χριστόδ. Π. Μενιδιός, Νικ. Μεταξῆς, Ἀνδρ. Ἀναφαντῆς, Ἰωάν. Β. Πετρόπουλος, Γεώργ. Β. Βλαστιάδης, Ἀρτάνης, Εὐγέν. Σωλέας, Ν. Γ. Ἀγαπῆτης.

Καίρου.—Βλαγγέλια Γ. Σιδηράτου, Ι. Εὐγενέλης, Βασ. Γαλαπῆς, Εὐρήνη Γ. Γαλαπῆς, Δημ. Κ. Λορέντζου, Νικ. Γ. Ζερβός.

Λονδῶν.—Γ. Παπαγεωργίου. **Ιστανβούλου.**—Γ. Ι. Σαχινῆς.

Πόρτ-Σαῖδ.—Δημ. Π. Ἠλιόπουλος. **Κωνσταντινῶν.**—Α. Λογοθέτης, Κωνσταντ. Μ. Κουμάκης.

Πρεβέζης.—Ἀθαν. Γ. Κλάπας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω γενομένης κληρώσεως ἀνέδειξαν κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς:

1ος **Θεόδ. Κ. Σακελλαρόπουλος** ἐκ Τριφυλίου δραχ. (5) πέντε.

2ος **Κωνστ. Γαλαπῆς** ἐκ Πατρῶν δραχ. (3) τρεῖς.

3ος **Παν. Ν. Χατζηκώστας**, ἐκ Βόλου δραχ. (2) δύο.

4ος **Εὐδοκίης Τσίπης**, ἐκ Υδρας, δραχ. (2) δύο.

5ος **Νικ. Θ. Ζουλούρης**, ἐκ Κηφισίας δραχ. (2) δύο.

6ος **Ἀθαν. Γ. Κλάπας**, ἐκ Πρεβέζης δραχ. (2) δύο.

Παρακαλοῦνται οἱ κερδισθέντες ὅπως μὲς ἀποσταλματικῶς διευθύνσιν τὴν καὶ δηλώσουν πῶς θέλουν νὰ παραλάβουν τὸ κερδίμα.

Η ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΠΟΛΙΣ

Νικήτρια πόλις κατὰ τὸν 41ον διαγωνισμὸν ἀναδείχθη ὁ ΒΟΛΟΣ ὑπερτερήσας τὴν ἀμέσως μετ' αὐτὸν ἐρχομένην πόλιν κατὰ 1. Δεύτερα αἱ **Πάτραι**, καὶ τρίτη ἡ **Σπάρτη**.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ 39^{ΟΙ}

Ἀραχόβης.—Ἀλεξάντ. Μαστρονίκος. **Ἡρακλείου.**—Σ. Ε. Ἀνδριόπουλος. **Πατρῶν.**—Ἐλευθερία Γ. Αρακοπούλου. **Λαρίσης.**—Ἀχιλ. Β. Ὁρολόπουλος.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ 40^{ΟΙ}

Ἀθηνῶν.—Σπ. Β. Δημόπουλος, Νικ. Α. Κονδύλης, Σωκρ. Α. Τούμπας, Κωνσταντ. Π. Κασιδάκης, Ἀναστασία Α. Ζαγκανά, Κωνστ. Ζαγκανάς, Σοφία Γ. Παλαιολόγου, Παύλ. Α. Τσιόλης.

Πειραιῶς.—Ἰω. Α. Σιμωλάκης. **Ἀραχόβης.**—Ἰω. Α. Παφλάς. **Αἰθιωτῶν.**—Ἰω. Α. Παφλάς. **Πύλου.**—Ἀντ. Θ. Ροζαντινῆς, Ὀφρανία Θ. Ἀθανασίου, Τάκ. Παπακωνσταντίνου.

Ἀργυρίου.—Δημ. Γ. Κωνσταντινίδης. **Βερόβας.**—Ἀθαν. Δ. Τσιλάκης. **Σύρου.**—Δ. Ι. Σπανδωνῆς. **Βόλου.**—Μαρία Κ. Τριανταφύλλου, Χάν.

Πατρῶν.—Γεώρ. Β. Παπακωνσταντίνου. **Λαυρίου.**—Ἰω. Μ. Μάνος. **Καίρου.**—Ἀλέξ. Παπακωστής, Ἀπὸστ. Κολάρος.

Λονδῶν.—Ἰω. Π. Τζιγῆς. **Καβάλλας.**—Ν. Σ. Θάλας. **Καλαμών.**—Ματθ. Ε. Χατζηγιαννῆς. **Πόρτ-Σαῖδ.**—Ἀρ. Πηνελόπη.

Ἀργους.—Χαράλ. Μπακατοῦλας. **Λεβαδείας.**—Θεόδ. Ροζαντινῆς. **Λευκάδος.**—Ἰω. Φιλίππου. **Ἀλεξανδρείας.**—Γεώρ. Β. Βλαστιάδης. **Κερκυρας.**—Γεώρ. Σ. Ροζαντινῆς. **Ἰτέας.**—Νικ. Ι. Καθούρης.

ΛΑΘΑΣΜΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἀλιβερίου.—Κατὰ τὸν 39 ἔγραψεν ἐκ λάθους ὁ λύτης κ. Τριανταφύλλου, Τριανταφύλλης.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα τῆς ἐορτῆς τῶν τυπογράφων, τὸ φύλλον ἐτυπώθη ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους. Διὰ τοῦτο οἱ τυχόν καθυστερήσαν διὰ ληρωτῶν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ ἐπομένου διαγωνισμοῦ.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον αἱ ἀπαντήσεις

ΕΠΙΠΛΑ

ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ΕΜ. ΒΕΡΝΗΡΟΥ

Αἴολοῦ 128

(Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου μεταφερόμετα εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ Εὐδοκίου, ἀριθ. 108).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΡΙΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥΣ

Κ. Σαρλ.—Ἀρτάν. **Δ. Βλοχίαν.**—Σπάρτην. **Α. Σ. Προβού.**—Σπάρτην. **Α. Γ. Ἀντιπ.**—Καίρου. **Ι. Κ. Γκι.**—Τρίκαλα. **Ι. Στ.**—Ἀθήνας. **Α. Α. Α. Α.**—Γαλαξίδιον. **Αμ.**—Ἀθήνας. **Γ. Α. Σουλανίδ.**—Κόρινθ. **Π. Γιαννῶν.**—Αἰγίαν. **Β. Ν. Βλαδοῦ.**—Ἀλμυρόν. **Μαργ.**—Ναύπλιον. **Ἐμμ. Θ. Γεωργ.**—Ἀθήνας. **Μαρία Μαυρίδ.**—Σύρον. **Νίκ. Γ. Βλαδοῦ.**—Χαλκίδα. **Α. Ἀνοῦαν.**—Ἀλεξανδρείαν. **Α. Β. Βιδού.**—Ἰωάννιν. **Θ. Δ. Κ.**—Νικ. Χ. Σαῖδ. **Πράκλειον. Περ. Σε.**—Ἀθήνας. **Τ. Κ. Θεο.**—Χαλκίδα. **Ἀντ. Α. Παπαδό.**—Γαλαξίδιον. **Γ. Χ. Μο.**—Ἀθήνας. **Α. Περ.**—Καρδίτσαν. **Ι. Κ. Παν.**—Καρδίτσαν. **Δ. Κολαν.**—Ναύπακτον. **Τακ. Παν.**—Ἀθήνας. **Κων. Χ. Καραπα.**—Αἰγίαν. **Τακ. Παν.**—Καρδίτσαν. **Ν. Βεβελ.**—Σπάρτην. **Τακ. Παν.**—Ἀλάντην. **Α. Μουντζου.**—Ναύπλιον. **Αιων. Π. Κουκο.**—

Τὰ παρ' ὧν ἀνελθόντα ἐτέθησαν εἰς τὴν σειράν, θέλουσι δὲ δημοσιεῦθαι βαθυδύν ἐφόσον ἐγκριθῶσιν.

Δ. Α. Περ.—Πάτραι. — Δύνανται. **Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι του.**—Νὰ γράψετε πῶς στέλλετε τοὺς διαγωνισμοὺς σας.

Μ. Σωτηρό.—Θεσσαλονίκη. **Εὐχρη.**—στοῦμεν δι' ἀποστολὴν φωτογραφίαν καὶ εὐγενεῖς λόγους σας. Ἐγώ μὲν τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύωμεν ἔργα μακρά.

Ἀδών.—Κόρινθον. Δύνανται διὰ πᾶσαν χαταφύρην νὰ στέλλετε γραμματόσημα.

Φύτων.—Ἀθήνας. Ἡ ἀναπόκρισις δημοσιεύεται σήμερον. Ἡ εἰκὼν, ὡς ὅρατον τοῖον, δύναται νὰ δημοσιεῖται καὶ βαθυδύν. Τὰς εἰκόνας τῶν τοπίων ἀνεμῶμεν. Ἀμα δημοσιεύωμεν. ὅτι εἰς ἐπιστολῶν.

Ἀν. Δ. Παγών.—Λαύριον. Ἐγὼ εἶμι ὑπομνήν' ὅτι εἴλη ἡ σειρά των.

Κ. Σαρλῶν.—Ἀρτάν. Δρ. Γ. Ἀποστέλλετε ἀναποκρίσεις, ἀλλὰ συντομικῶς. **Θεόδ. Ν. Κασιόκας.**—Φάρακα. Ἀποστέλλετε.

Ἠλ. Κουμ.—Κέρκυραν. Πολὺ χαλαί. Τινὲς ἐξ αὐτῶν νὰ δημοσιεύωμεν βαθυδύν. Σήμερον εἰσῶμεν πληθύνει ὅλως καὶ πολλὰς εἰκόνας ἐπικαίρους.

Κ. Κουμῶν.—Κωνσταντίνον. Ἐλθῶν. ὅτι δημοσιεύθαι βαθυδύν. Ἀναμνησκόμεν καὶ ἄλλας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδοκίμον σας.

Ι. Γιαννιῶν.—Μέγαρη. Ἀναλίσταται ἀντὶ τοῦ κ. Σιμῆ.

Ἀναστ. Βιδού.—Ἰωάννιν. Ἐνεργάτης διὰ μὲν ἐκμνησκόμεν. Τὰ σταλέντα ἐτέθησαν εἰς τὴν σειράν.

Π. Μ. Σβόρ.—Ἀργεοντίον. Πρὸ ὧν ἄλλος εἶχε γράψαι λεπτομερέστερον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος. Ἐν τούτοις παρακαλοῦνται τὰ γινόμενα καὶ γράψετε ἐν δυνατῇ συντομῇ.

Ἀντωνίου Παπαντωνίου.—Λιγνῆν (Βελγίου).—Κατὰ σύμπτωσιν διαγωνισμὸς προσομοιάζον πρὸς τὸν ὅν ὧν ἀνελθόντα δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν φύλλον. Αἱ λύσεις σας ἐπιταχέει. Συνδρομὴ ἐτήσια φρ. χρ. 12. Ἐξαμηνιαία 6.

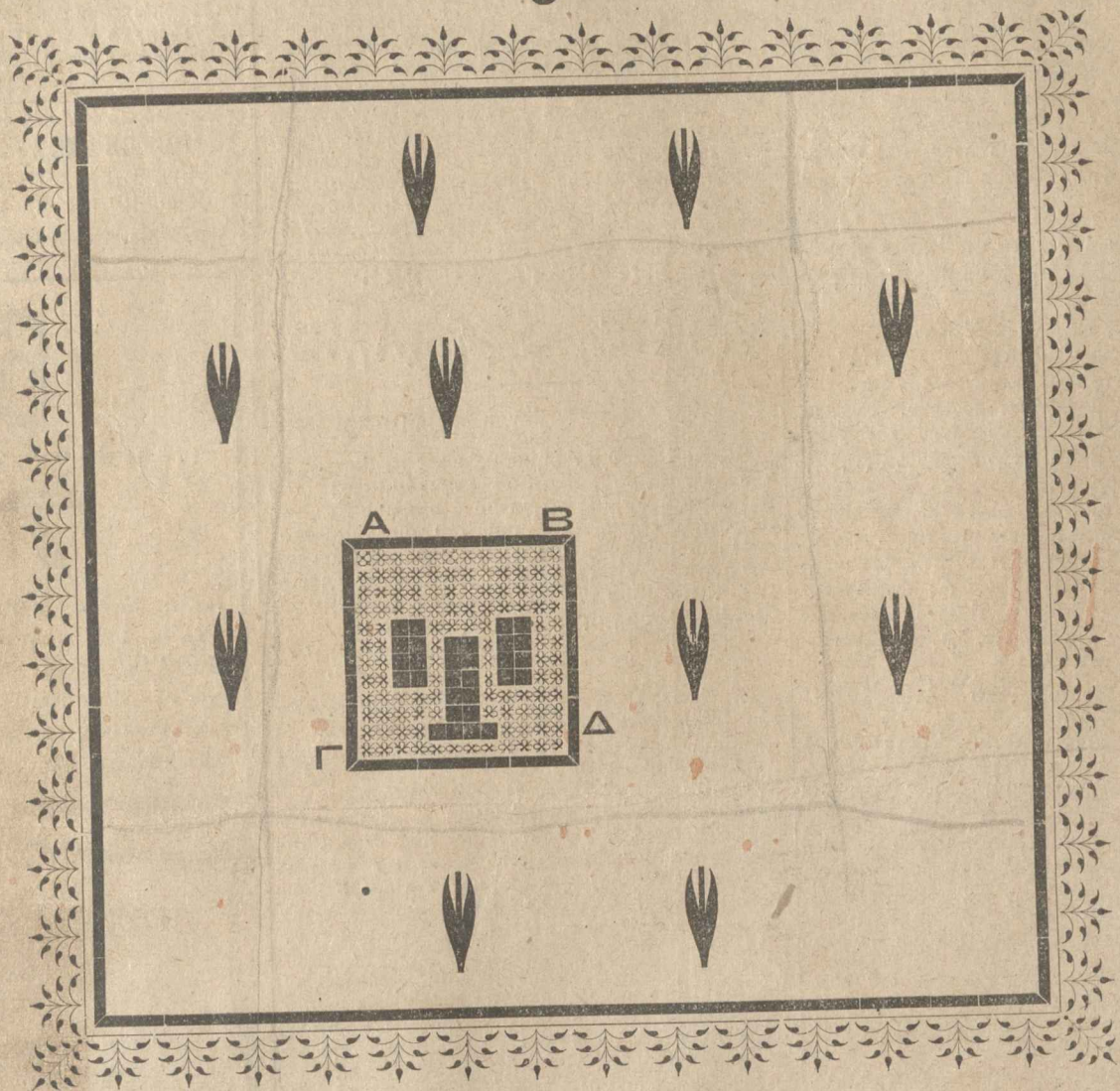
Ι. Αἰσίδων.—Καίρου. Ἐπὶ τοῖς 16 στίχοις πρὸς 30 λεπτά ἐκαστον. Σεῖς ἐπέμψατε τὸ ἀντίτιμον τῆς δημοσιεύσεως ὅ μόνον στίχων.

Δ. Αἰσίδων.—Δερβενίου. Ἀγνοοῦμεν. **Μυρμιδόνα.**—Αἰγίαν. Ἐννοεῖται βεβαίως τὰ ἡμετέστηκα φύλλα, τὰ ἐκπροσωποῦντα τοῦ ἐπὶ τὴν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως. Τοιαῦτα φύλλα σήμερον δὲν ὑπάρχουσι. Ἡ φωτογραφία νὰ δημοσιεῖται βαθυδύν, αὐτὴ τὴν ἐποχὴν ὑπάρχει πληθὺς ἄλλων ἐπικαίρων.

Ἐπαγγέλλομαι μετὰ δέμηνον περιοδεῖν ἀνὰ τὰς κυριώτερας πόλεις Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, χάριν προμήθειαν τῶν χειμερινῶν εἰδῶν τοῦ κατὰστῆματος τοῦ κ. Κ. Καπνιγῆς ἐπὶ τῆς 8^{ης} ὁδοῦ Νίκης ἀριθ. 8, δ' ἀντιπροσωπεύει αὐτοῦ κ. Σταθῆρος Παπαδοπούλου, ὃν μετὰ χάριος ἐπισκεῖται οἱ πολυπληθεῖς φίλοι καὶ γνωστοὶ τοῦ κατὰστῆματος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Πατήρ τις, ἀποθανών, ἀφῆκεν εἰς τοὺς πέντε υἱούς του ἓνα κῆπον περιέχοντα οἰκίαν [Α.Β.Γ.Δ] καὶ 10 ἐλαιόδενδρα μεγάλης ἀξίας καὶ παρήγγειλε τὴν μὲν οἰκίαν νὰ παραχωρήσῃσιν εἰς τὴν μητέρα των, τὸν δὲ κῆπον νὰ μοιρασθῇσιν οἱ πέντε υἱοὶ του οὕτως, ὥστε ἕκαστος νὰ λάβῃ ἴσον μέρος γῆς καὶ τοῦ ἰδίου σχήματος, περιέχον ἕκαστον ἀνὰ δύο δένδρα.

Ζητεῖται δηλαδὴ :

Νὰ διαιρεθῇ ὁ ἀνωτέρω κῆπος εἰς πέντε ἴσα μέρη τοῦ ἰδίου σχήματος καὶ νὰ περιέχῃ ἕκαστον ἀνὰ δύο (2) δένδρα.

(Ἐσάφη ἐπὶ τοῦ κ. Γεωργίου Φασιμάκη, ἐκ Καστελλοῦ).

Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύνανται νὰ στέλλουν γραμματόσημα τοῦ τόπου, ἐνθα διαμένουν.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς μετὰπροσεχὸς Πέμπτης 28 Αὐγούστου.

Ἐκάστη λύσις διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, δεόν νὰ περιέχῃ ἐσφαλμένως ἐν ἀσφράγιστον καὶ καθαρὸν 10λεπτον γραμματόσημον.

Τὰ δνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μετὰξὺ αὐτῶν καὶ θὰ κερδίσουν :

Ὁ πρῶτος δραχμὰς πέντε (5). Ὁ δεῦτερος δραχμὰς τρεῖς (3). Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος ἀνὰ δραχμὰς (2) ἕκαστος.

Προσοχὴ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ δνόματος καὶ τοῦ τόπου τῆς ἀποστολῆς. Ἀμφότερα νὰ ᾖνε καθαρογγραμμένα διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἐξωτερικῶς δεόν νὰ σημειοῦται «Διαγωνισμός 43ος».

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος θὰ συνοπολογισθῇ εἰς τὰ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τῶν διολῶν οἱ λῦται τῶν περισσοτέρων διαγωνισμῶν, κερδίζουσι κατὰ σειρὰν, ὁ 1ος δραχ. 100, ὁ 2ος δραχ. 25, οἱ 3 κατόπιν ἀνὰ δρ. 10 ἕκαστος καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς 15 ἀνὰ δρ. 5 ἕκαστος.